മണിപ്രവാളവിമർശനങ്ങൾ: വഴിയും പൊരുളും

ഡോ. ദിലീപ്കുമാർ കെ. വി.
അസോ. പ്രൊഫസർ, എസ്.എസ്.യു.എസ്., കാലടി

ഒന്ന്

മുൻമൊഴി

മധ്യകാലസാഹിത്യത്തിന്റെ മുഖ്യശാഖകൾ മൂന്നാണ്: പാട്ട്, മണിപ്രവാളം, വാമൊഴിവഴക്കങ്ങൾ. ഇതിൽ ഗവേഷകരുടെ സ്വാസ്ഥ്യം നശിപ്പിച്ചത് മണിപ്രവാളമാണ്. അച്ചിപ്പെണ്ണുങ്ങളുടെ അംഗോപാംഗവർണന നടത്തി എന്നതത്രേ മണിപ്രവാളത്തിന്റെ പിഴ[1]. ഇതിന്റെ പേരിൽ ദശാബ്ദങ്ങളായി പഴി കേൾക്കുകയാണ്, ഈ സാഹിത്യം. ഗണികാസ്തവം, അച്ചീസ്തുതി, അശ്ലീലസാഹിത്യം എന്നൊക്കെയാണ് ചാർത്തിക്കിട്ടിയ ബിരുദങ്ങൾ. മണിപ്രവാളത്തിനു പുറത്തുള്ള സാഹിത്യവും ശരീരവർണനകളിൽ അഭിരമിക്കുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും പഴി ഏറെ കേട്ടത് മണിപ്രവാളമാണ്. ഇപ്പോഴും കലാശാലാപഠനങ്ങളിൽ മണിപ്രവാളവിമർശനം പൊതുവേ ഈ വഴിക്കാണ്. പറഞ്ഞുപഴകിയ പാഠങ്ങളുടെ പരിമിതികളെന്തെന്നു വിശകലനം ചെയ്യാനാണ് ഇവിടെ ശ്രമം.

മണിപ്രവാളത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആദ്യകാലപഠനങ്ങളെ മുഴുവൻ വിശകലനംചെയ്യൽ ഈ പ്രബന്ധത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമല്ല. മുഖ്യമായും ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം, വൈശികതന്ത്രം എന്നീ കൃതികളെക്കുറിച്ചു ലഭ്യമായ പഠനങ്ങളിലേക്കുമാത്രമുള്ള ഒരു കണ്ണോട്ടമാണ് ഇത്. ഉണ്ണിയച്ചീചരിതം, ഉണ്ണിയാടിചരിതം, ഉണ്ണിച്ചിരുതേവീചരിതം എന്നിവയും അവശ്യംവേണ്ടിടങ്ങളിൽ പരാമർശിച്ചുപോകും. 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപകുതിയിൽ പത്രമാസികകൾവഴി വെളിച്ചംകണ്ടിട്ടുള്ള ലേഖനങ്ങൾ, സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിലെ അതതുഭാഗങ്ങൾ, കൃതികളുടെ ആമുഖപഠനങ്ങൾ, ഏതാനും ലേഖനങ്ങൾ ഇവയെയാണു മുഖ്യമായും പരിഗണിച്ചിട്ടുള്ളത്.

പഠനമാതൃകകൾ: ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം

1903-ൽ ടി.കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ ഭാഷാപോഷിണിയിൽ 'രണ്ടു സന്ദേശകാവ്യങ്ങൾ' എന്ന പേരിൽ ഒരു ലേഖനം എഴുതി. ഇതുവഴിയാണ് ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം മലയാളികളുടെ ശ്രദ്ധയിലേക്കു വരുന്നത്. പൂന്താനത്തിനും ചെറുശ്ശേരിക്കുമപ്പുറത്ത് വലിയൊരു സാഹിത്യസമുച്ചയം മറഞ്ഞുകിടക്കുന്നുണ്ടെന്ന ബോധത്തിനു വഴിമരുന്നിട്ടത് ഈ സംഭവമായിരുന്നു. മലയാളിയുടെ സാഹിത്യചരിത്രബോധത്തെ വിപ്ലവകരമായി പുതുക്കിയത് ഈ ലേഖനമാണെന്നു പറയാം. തുടർന്ന് ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം തേടിപ്പിടിക്കാനുള്ള അന്വേഷണങ്ങളായി. അതിനിടയിൽ കോഴിക്കോട്ടു സാമൂതിരിക്കോവിലകത്തുനിന്നു കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാന് ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തിന്റെ കൈയെഴുത്തുപ്രതി കിട്ടി. രസികരഞ്ജിനി പത്രാധിപസമിതിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ കൃതി, 1906-ൽ (1081 ചിങ്ങം മുതൽ മിഥുനം വരെ) 11 ലക്കങ്ങളിലായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. എങ്കിലും തൊട്ടടുത്ത ദശകത്തോടെയാണ് കാര്യമായ ചർച്ചകൾ ഉണ്ടായതെന്നു മാത്രം. ബൗദ്ധികമായി ഈ കൃതിയെ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ മലയാളി കുറച്ചധികം സമയമെടുത്തു എന്നു തോന്നുന്നു[2].

1915 മുതൽക്കാണ് ചർച്ചകൾ ചൂടുപിടിക്കുന്നത്. ഈ വർഷം ഭാഷാപോഷിണിയുടെ ഏപ്രിൽ-മെയ് ലക്കത്തിൽ സി.എൻ. അനന്തരാമയ്യ ശാസ്ത്രികൾ ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തെക്കുറിച്ച് എഴുതിയ ലേഖനം തുടർചർച്ചകൾക്കു വഴിതുറന്നു. “കേരളസാഹിത്യം നിലനില്ക്കുന്നിടത്തോളം കാലം പ്രസിദ്ധികുറയാതിരിക്കുമെന്നു തീർച്ച പറയാവുന്ന കേരളീയ വനിതാരത്നമാണ് ഉണ്ണുനീലി”യെന്നായിരുന്നു ശാസ്ത്രികളുടെ ആശംസ. ഈ ലേഖനത്തിൽ രണ്ടുമൂന്നു കാര്യങ്ങൾ ശാസ്ത്രികൾ ഉറപ്പിച്ചെടുക്കുന്നു. ഉണ്ണുനീലി ചരിത്രവ്യക്തിയാണെന്നതാണ് അതിൽ ആദ്യത്തേത്. രണ്ടാമത്തേത് കവിയും നായകനും ഒരാൾതന്നെയാണെന്നതും. ഇനി അന്വേഷിക്കേണ്ടത് ഈ സന്ദേശകാരൻ ആരാണെന്നതാണല്ലോ. അതു ചാക്യാരാണെന്നും അദ്ദേഹം ഉറപ്പിച്ചു. കൃതിയുടെ പേരാണ് ഈ വാദത്തിനുപോൽബലകമായി ശാസ്ത്രികൾ മുന്നോട്ടു വയ്ക്കുന്നത്. സാധാരണസന്ദേശകാവ്യങ്ങൾക്ക് സന്ദേശഹരന്റെ പേരുമായി ചേർത്താണു നാമകരണം നടത്താറുള്ളത്. ഇവിടെയാവട്ടെ, സന്ദേശഹരനുപകരം നായികയുടെ പേരാണ് കൃതിക്കുള്ളത്. അതായത്, കൃതിക്ക് ആദിത്യവർമ്മസന്ദേശമെന്നോ ഭൂപസന്ദേശമെന്നോ മറ്റോ ഉള്ള പേരായിരുന്നു യുക്തമെന്നർത്ഥം. നാമകരണത്തിലെ ഈ 'വികടത്തം' കവി ചാക്യാരായതുകൊണ്ടാണത്രേ. ഇത് ആദ്യം സൂചിപ്പിച്ചത് കൃഷ്ണമേനോനാണ്. ഈ വാദമാണു ശാസ്ത്രികൾക്കവലംബം.

കൃത്യം ഒരുവർഷം കഴിഞ്ഞ്, ഭാഷാപോഷിണിയുടെ 1916 ഏപ്രിൽ -മെയ് ലക്കത്തിൽ, ഉള്ളൂർ പതിനേഴുപുറം വരുന്ന വലിയൊരു ലേഖനംതന്നെ എഴുതുകയുണ്ടായി. ശാസ്ത്രികളുടെ പല അഭിപ്രായങ്ങളോടും കാര്യമായി വിയോജിച്ചുകൊണ്ടാണ് ലേഖനം മുന്നോട്ടുപോവുന്നത്. താൻ അടുത്തുതന്നെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാനിരിക്കുന്ന കേരളസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയാൽമതി എന്നുവെച്ചതുകൊണ്ടാണ് ലേഖനം വൈകിയതെന്ന് അദ്ദേഹം ആമുഖമായി സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. സുഹൃത്തുക്കളുടെ നിർബ്ബന്ധംകൊണ്ടാണ് ഇത് ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പിന്നീട് ഈ ലേഖനം കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഒന്നാം വാല്യത്തിൽ സ്ഥാനംപിടിക്കുന്നുണ്ട്. ചെറിയ മാറ്റങ്ങളോടെയാണ് എന്നുമാത്രം[3]. നായിക, നായകൻ, സന്ദേശഹരൻ, കവി തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളിൽ ചുറഞ്ഞു ചുറഞ്ഞു മുന്നോട്ടുപോകുന്ന ചർച്ച സന്ദേശത്തിന്റെ പ്രസാധകനായ അപ്പൻതമ്പുരാനെ അഭിനന്ദിച്ചുകൊണ്ടാണ് അവസാനിക്കുന്നത്.

തുടർന്ന് ചർച്ച ഏറ്റെടുക്കുന്നത് സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ പി.കെ. നാരായണപിള്ളയാണ്. തുടർലേഖനങ്ങളായി ഭാഷാപോഷിണിയുടെതന്നെ 1916 ആഗസ്റ്റ്-സപ്തംബർ, ഒക്ടോബർ-നവംബർ, 1917 മാർച്ച് -ഏപ്രിൽ, മെയ്, ജൂലൈ ലക്കങ്ങളിലാണ് പി.കെ.യുടെ വാദങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത്. നവംബറിനുശേഷം ഒരു ഇടമുറിയൽ ഉണ്ടായതെന്തുകൊണ്ടാണെന്നു വ്യക്തമല്ല. ഉള്ളൂരിന്റെ ലേഖനം കണ്ടപ്പോഴാണ് കൃതിയുടെ പ്രധാന്യത്തെപ്പറ്റി താൻ കൂടുതൽ ബോധവാനായത് എന്ന് ഇദ്ദേഹം തുറന്നു സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. സാമാന്യമായി, ഉള്ളൂരിന്റെ നിഗമനങ്ങളോടു യോജിച്ചുകൊണ്ടാണ് ലേഖനത്തിന്റെ പോക്ക്. സന്ദേശത്തിലെ ദേശപരാമർശങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള സൂക്ഷ്മവിചിന്തനം ഇതിലുണ്ട്. കടുത്തുരുത്തിയും കടന്തേരിയും സിന്ധുദ്വീപവും എല്ലാം ഒരേസ്ഥലംതന്നെയാണെന്നും വെണ്മലനാട് വടക്കുംകൂറാണെന്നും ഉറപ്പിക്കുകയാണ് ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. സാഹിത്യപഞ്ചാനനന്റെ പഠനം, സന്ദേശത്തിൽ പരാമർശിച്ചുപോവുന്ന സ്ഥലങ്ങളെ ചരിത്രപരമായി കാണുന്ന ചർച്ചകൾക്കു വഴിതുറന്നു. ഭാഷാപോഷിണി, 1100, തുലാം-വൃശ്ചികം ലക്കത്തിൽ, കെ.ജി. കുമാരനുണ്ണിത്താൻ എഴുതിയ, 'ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശവും വെൺമലനാട്ടും', ഭാഷാപോഷിണി, 1103, മേടം-ഇടവം ലക്കത്തിൽ കൃഷ്ണപിള്ള, ജി. എഴുതിയ 'ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശവും ഓണാട്ടും' തുടങ്ങിയ പഠനങ്ങൾ ഈ വഴിക്കാണു ചരിക്കുന്നത്.

ചേലനാട്ട് അച്യുതമേനോൻ 1933-ൽ സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷൽത്രൈമാസികത്തിൽ 'സന്ദേശകാവ്യങ്ങൾ' എന്ന പേരിൽ

സുദീർഘമായ ഒരു പഠനം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു(പു.1, ല.2; 1108, വൃശ്ചികം). അതതുകാലത്തെ ദേശചരിത്രം ഈ വർണനകളിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാം എന്നും ഇങ്ങനെ കവികൾ അറിയാതെതന്നെ ചരിത്രകാരന്മാർക്കു ചില സഹായങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് സ്ഥലവർണനകളിലെ അനൗചിത്യത്തെ വലിയ കാര്യമാക്കേണ്ടതില്ല എന്നുമാണു ചേലനാട്ടിന്റെ വാദം. ശൃംഗാരൈകനിഷ്ഠമായ രചനകളായി സന്ദേശകാവ്യങ്ങളെ കാണാൻ തുടങ്ങുന്ന ഒരു നിരൂപണപദ്ധതിയിൽനിന്ന് ഒരല്പം വഴിമാറിനില്ക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് ഇവിടെ ചേലനാട്ട് നടത്തുന്നത്.

1934-ലെ സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷൽ ത്രൈമാസികത്തിൽ(പു. 2, ല.3,1109, മേടം) ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തെപ്പറ്റി കെ.ജി. കുമാരനുണ്ണിത്താന്റെ നിരീക്ഷണങ്ങളുണ്ട്. ചരിത്രപരമായ വിജ്ഞാനം തരുന്ന കൃതിയാണ് സന്ദേശമെന്നാണു കെ.ജി.യുടെ വിലയിരുത്തൽ. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റുധാരണകൾ ഇങ്ങനെ പോകുന്നു: കവിയും നായകനും ഒരാളാണ്. ആദിത്യവർമയെപ്പോലെ ഒരാളെ സന്ദേശഹരനാക്കണമെങ്കിൽ തക്കപദവിയിലുള്ള ഒരാൾക്കേ പറ്റൂ. അതുകൊണ്ടു നായകൻ വടക്കുംകൂറിലെ ഇളമുറത്തമ്പുരാനും ആദിത്യവർമയുടെ സുഹൃത്തുമായ ഒരാളാണ്.

അച്ചീചരിതങ്ങളിലേക്ക്

1943-ൽ ഉള്ളൂർ, സാഹിത്യപരിഷൽത്രൈമാസികത്തിൽ (പു.11, ല. 3,1118 മേടം) ചെറിയ വ്യാഖ്യാനക്കുറിപ്പുകളും ചേർത്ത്, ഉണ്ണിയാടീചരിതം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. കൃതി അപൂർണ്ണമായിരുന്നു. "ഇത്രയും ഭാഗങ്ങൾ കിട്ടിയതുകൊണ്ടുണ്ടായ പരമാനന്ദം ഇനിയുള്ള ഭാഗങ്ങൾകൂടി കിട്ടിയില്ലല്ലോ എന്നുള്ള പരമസങ്കടത്തോടു സമ്മിശ്രമായി എന്നിൽ അവശേഷിക്കുന്നു-" എന്നും "ദാമോദരനും പുരാണകഥയുടെ ചർവിതചർവണത്തിന്നാണ് ഒരുങ്ങിയിരുന്നതെങ്കിൽ മലനാട്ടിന്റേയും മറ്റത്തങ്ങാടിയുടേയുംമറ്റും രോമാഞ്ചപ്രദമായ വർണ്ണനം നമുക്കു ലഭിക്കുമായിരുന്നുവോ"(185-86) എന്നും അദ്ദേഹം ചോദിക്കുന്നു. മണിപ്രവാളകൃതികളെ ശൃംഗാരകൃതികൾ മാത്രമായി കാണുന്നവർ ഈ ലേഖനമൊന്നു ശ്രദ്ധിച്ചാൽ നന്നായിരിക്കും. കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ണിയച്ചീ-ഉണ്ണിച്ചിരുതേവീ -ഉണ്ണിയാടീചരിതങ്ങളെപ്പററി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷാചമ്പുക്കൾ എന്ന സമാഹാരത്തിലെഴുതിയ ലേഖനങ്ങളും.

ഈ സമയത്തേക്ക് ഉണ്ണിയച്ചീചരിതവും പത്രമാസികകളിലെ ചർച്ചയിലിടംനേടുന്നു. അതിവിശിഷ്ടമായ ഭാഷാചമ്പൂപ്രബന്ധമെന്നാണ്

ഈ കൃതിയെ സി. കുഞ്ഞൻ രാജാ, വിലയിരുത്തുന്നത് (പരിഷൽ ത്രൈമാസികം, 1120 ധനു), ഭാഷയുടെ രാമണീയകത്വം, കാവ്യമാധുര്യം തുടങ്ങിയ അംശങ്ങളാണ് ഇദ്ദേഹത്തെ ആകർഷിച്ചത്. ശൂരനാട്ടു കുഞ്ഞൻപിള്ള, മനോഹരമായ ഒരു പഴയ മലയാളചമ്പൂകാവ്യമെന്ന ഉപശീർഷകത്തിൽ ഉണ്ണിച്ചിരുതേവീചരിതം ചർച്ചയ്ക്കെടുക്കുന്നുണ്ട്. ഭാഷാത്രൈമാസികത്തിലായിരുന്നു ഇത് (1954 ജൂൺ-സപ്തംബർ. പു. 1-12). കവിയുടെ ശബ്ദസ്വാധീനം, പ്രകൃതിനിരീക്ഷണപാടവം തുടങ്ങിയവയ്ക്കാണു മുൻഗണന. ഇത്തരം ചർച്ചകൾ വേറെയുംകാണാം. ഇവ അക്കാദമികചർച്ചകളായിരുന്നില്ല എന്നതു ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഭാഷാചമ്പുക്കളുടെ ചർച്ചയിൽ ഉള്ളൂർ നടത്തിയ ചില നിരീക്ഷണങ്ങൾകൂടി ഇവിടെ പരാമർശിച്ചുപോകേണ്ടതുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. 'അച്ചീചരിത'ങ്ങളെന്നു ശകാരപ്പേർ പതിഞ്ഞ മൂന്നു കൃതികളിൽ രണ്ടെണ്ണത്തിന്റെ കാര്യം കാണുക:

1. ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ള ഭാഷാചമ്പുക്കളിൽ പ്രാക്തനതമമാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നീട്ടുള്ളത് തല്ക്കാലം ഞാൻ 'ഉണ്ണിയച്ചീചരിതം' എന്നു നാമകരണം ചെയ്യുന്ന ഒരു കാവ്യമാണ്—(3-ാം പതിപ്പ്; 1996 പു. 32-33)
2. ....ഇനി ക്രി. പി. പതിലാലാംശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ വിരചിതവും തൽക്കാലം നമുക്ക് ഉണ്ണിയാടീചരിതം എന്നു പേർ കൊടുക്കാവുന്നതുമായ മറ്റൊരു മണിപ്രവാള ചമ്പുവിനെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കാം—(1996 പു. 37).

ഉണ്ണിയച്ചീ-ഉണ്ണിയാടീചരിതങ്ങൾക്ക് ഉള്ളൂർ തല്ക്കാലം കൊടുത്ത പേർ എക്കാലത്തേക്കുമുള്ളതായി മാറുകയായിരുന്നു. ഭാഷാചമ്പുക്കൾ എന്ന പ്രബന്ധത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇതു വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. 1941 ഒടുവിലോ 1942 ആദ്യമോ ആണ് ഈ പ്രബന്ധസമാഹാരം പുറത്തിറങ്ങിയത് എന്നോർക്കുക.[4] എന്നിട്ടും ഇപ്പോഴും അച്ചീചരിതങ്ങൾ എന്ന് നിരൂപകർ/അധ്യാപകർ ഈ കൃതികളെ പരിഹസിച്ചുവരുന്നു. ഉണ്ണിച്ചിരുതേവീചരിതം, ഉണ്ണിയാടീചരിതം, ഉണ്ണിയച്ചീചരിതം ഇവയുടെ പേരുകൾകൊണ്ടുതന്നെ ഉള്ളടക്കം വ്യക്തമാണെന്നും (2004: 41). ഉണ്ണിയച്ചീചരിതത്തിന്റെ പ്രകടമായ ലക്ഷ്യം ദേവദാസീസുന്ദരിയായ നായികയെ സ്തുതിക്കുകതന്നെ (2004: 54)യാണെന്നും പി.വി. വേലായുധൻപിള്ള പറയുമ്പോഴേക്ക് ദശാബ്ദങ്ങൾ വീണ്ടും കടന്നുപോന്നിരുന്നു.

ആദ്യകാലത്തെ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളും പ്രാചീനമണിപ്രവാളകൃതികളെ കാര്യമായി പുകഴ്ത്തുകയാണ്. ഭാഷാസാഹിത്യമുള്ളേടത്തോളംകാലം

നിലനില്ക്കുന്ന അനർഘനിധിയാണ് ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശമെന്നാണ് മലയാളസാഹിത്യചരിത്രസംഗ്രഹത്തിൽ പി. ശങ്കരൻ നമ്പ്യാരുടെ വിലയിരുത്തൽ. ഈ കൃതിയെ വെളിച്ചംകാണിച്ച രസികരഞ്ജിനിയുടെ പ്രവർത്തകരോടു നന്ദിപറയാനും ഇദ്ദേഹം മറക്കുന്നില്ല (40-44).

കൃതികൾ അച്ചടിച്ചുകിട്ടിയതോടെ അവയെ വ്യാഖ്യാനിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങളായി.[5]. ഇങ്ങനെ ഒത്തുകിട്ടിയ ശുദ്ധപാഠങ്ങളെ കേന്ദ്രീകരിച്ചായി പിന്നീടുള്ള അന്വേഷണങ്ങൾ. ഇവയിലധികവും നടന്നത് രണ്ടുതലങ്ങളിലാണ്. ഒന്ന്—സ്ഥല(ഭൂമിശാസ്ത്ര)പരം. രണ്ട്—കാല(ചരിത്ര)പരം.

ഒന്ന്—സ്ഥലപരം

ഈ കൃതികളിൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ള നാടുകളും സ്ഥലങ്ങളും മാർഗ്ഗങ്ങളും ഏതെല്ലാമെന്നു തിരിച്ചറിയാനായിരുന്നു ആദ്യകാലശ്രമങ്ങൾ. അന്നത്തെ വൈഷണികസമൂഹത്തിൽ ഭൂമിശാസ്ത്രത്തിനു കിട്ടിയ മാന്യതയാണ് ഇത്തരം ചർച്ചകൾക്കു വഴിവെച്ചത്. ആനുകാലികങ്ങളിലെ ലേഖനങ്ങളിലും കൃതികളുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളിലും മാത്രമല്ല, സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിലും ഒട്ടധികം സ്ഥലം ഈ ചർച്ചകൾ പങ്കിട്ടു. സന്ദേശകാവ്യചർച്ചകളാണ് ഈവഴിക്ക് ഏറെ മുന്നോട്ടുപോയത്. ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തിൽനിന്നു പ്രചോദനമുൾക്കൊണ്ട്, സന്ദേശഹരൻപോയവഴി അന്വേഷിച്ചവരാണ് ഉള്ളൂരും സാഹിത്യപഞ്ചാനനും. എൻ. ഗോപാലപിള്ള, ശൂരനാട്ടു കുഞ്ഞൻപിള്ള, പ്രൊഫ. കെ.പി. പിള്ള തുടങ്ങിയവരാകട്ടെ, മുണ്ടക്കൽ തറവാട്ടിലേക്കും പനങ്കാവിൽകൊട്ടാരത്തിലേക്കും ഈ വഴിക്ക് യാത്രചെയ്യുകയുമുണ്ടായി. ഇത് ഇളംകുളം പറയുന്നുണ്ട്. ഹജ്ജൂർക്കച്ചേരി രേഖകളെ മുൻനിർത്തി സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ ഭാഷാപോഷിണിയിലെഴുതിയ ലേഖനവും(1092 ഇടവം-മിഥുനം) കടുത്തുരുത്തിയിൽ താൻ നടത്തിയ പുരാവസ്തുഗവേഷണവും തന്റെ ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശവ്യാഖ്യാനത്തിൽ ശൂരനാട്ട് കുഞ്ഞൻപിള്ള പരാമർശിക്കുന്നതും കാണാം(1996. പു.78). കേട്ടുകേൾവികളേയും കൊട്ടാരം-ക്ഷേത്രരേഖകളേയുമുപയോഗിച്ചു നടത്തിയ ഒരു തരം ഭൂമിശാസ്ത്രസർവേയും ഭൂപടനിർമിതിയുംതന്നെ. സ്ഥാനനിർണയം സന്ദേഹപരിഹാരകമാണല്ലോ. ക്ഷേത്രങ്ങൾ, ചന്തകൾ, മാടമ്പിഭവനങ്ങൾ, നദി, പൊഴി തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളെ സ്ഥാനപ്പെടുത്താനായിരുന്നു അന്നത്തെ പരിശ്രമങ്ങൾ. ഇളംകുളം, ഇതിനു ഭൂപടത്തിന്റെ സാധ്യതയും ഉപയോഗിച്ചു. സന്ദേശഹരൻ പോയ വഴിയും ചെന്നെത്തുന്ന സ്ഥലങ്ങളും ഇദ്ദേഹം തെക്കൻ കേരളത്തിന്റെ ഭൂപടത്തിൽ അടയാളപ്പെടുത്തി(അദ്ദേഹം തന്റെ ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശവ്യാഖ്യാനത്തിൽ ഇതും ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്). ഈ

പഠനതന്ത്രത്തിന്റെ പ്രേരകം, ആധുനികയുക്തിയിൽ ഭൂമിശാസ്ത്രത്തിനും ഭൂപടങ്ങൾക്കും കൈവന്ന ജ്ഞാനശാസ്ത്രപരമായ മേൽക്കോയ്മയായിരുന്നു. അതിന്റെ സ്വാധീനത്തിൽ, സന്ദേശഹരന്മാർ യാത്രപോവാറില്ലെന്ന കാര്യം ഈ ഗവേഷകൻ മറന്നുപോയി.

കെ.ജി. കുമാരനുണ്ണിത്താൻ ഭാഷാപോഷിണിയിൽ 1924 ഒക്ടോബർ മുതൽ 1925 ജനുവരി-ഫെബ്രുവരിവരേയും ആഗസ്റ്റ്-സപ്തംവർ മുതൽ 1926 ജനുവരി-ഫെബ്രുവരിവരേയും ഒൻപതു ലക്കങ്ങളിലായി സന്ദേശത്തിൽ പരാമൃഷ്ടമായ വെമ്പലനാടിനെപ്പറ്റി ചർച്ചചെയ്തത് മുമ്പ് പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശവും വെമ്മലനാടും' എന്നാണു ശീർഷകം. ഇതേത്തുടർന്ന്, ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശവും ഓണാടും എന്ന ശീർഷകത്തിൽ ജി. കൃഷ്ണപിള്ള ഭാഷാപോഷിണിയിൽത്തന്നെ 1928 മെയ് മുതൽ1928 ഒക്ടോബർവരെ അഞ്ചു ലേഖനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി[6].

രണ്ട് – കാലപരം

ഇത്തരം പഠനങ്ങൾക്ക് അവലംബം മുഖ്യമായും മൂന്നാണ്. ഒന്ന് കൃതികളിലെ ചരിത്രപരമായ സൂചനകൾ; രണ്ട്, ഭാഷയുടെ പഴക്കം; മൂന്ന്, പില്ക്കാലകൃതികളിലേതിലെങ്കിലും കാണുന്ന ഉദ്ധരണികൾ. ചരിത്രസൂചനകളിൽ, നാട്ടുകോയ്മകളുടെ ഭരണകാലം, ചില നഗരങ്ങളുടെ പെരുമയെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശങ്ങൾ, നാണയങ്ങളുടെ പ്രചാരം, ചില ശാസനങ്ങളിൽ കാണുന്ന പരാമർശങ്ങൾ, ശങ്കുണ്ണിമേനോന്റേയും നാഗമയ്യയുടേയും ചരിത്രരേഖകൾ തുടങ്ങിയവയാണു മുഖ്യം.

പദ്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിലേയും വടശ്ശേരി കൃഷ്ണൻകോവിലിലേയും രേഖകൾവെച്ചാണ് ഉള്ളൂർ ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തിന്റെ കാലം ഗണിക്കുന്നത്(1990:422-425). സന്ദേശഹരനായ ആദിത്യവർമ്മയുടെ കാലം തിട്ടപ്പെടുത്താനാണ് ആദ്യം ശ്രമിക്കുന്നത്. രണ്ടു സർവാംഗനാഥന്മാരുടെ കാലം, ആദിത്യവർമ്മയ്ക്ക് തൃപ്പാപ്പൂർ മൂപ്പുകിട്ടിയതു സംബന്ധിച്ച രേഖ, തുലുക്കൻപടയുടെ വരവ്, പിന്നെ 'അഞ്ചാംപക്ക'മെന്നു തുടങ്ങുന്ന ശ്ലോകത്തിലെ കാലസൂചന തുടങ്ങിയവയാണ് ഉള്ളൂരിന്റെ ആധാരം. മേത്സൂചിപ്പിച്ച രേഖകളാണ് സാമാന്യമായി സാഹിത്യപഞ്ചാനനന്റേയും ആധാരം(1993: 135-40). കാൾഡ്വൽധ്വരയുടെ ഒരു തിരുനൽവേലി ജില്ലാചരിത്രവും ഗംഗാദേവിയുടെ മധുരാവിജയവും ഇദ്ദേഹം പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്(1993: 148). ഉള്ളൂരിന്റെ കാഴ്ചകളോടു പൂർണമായും യോജിക്കുകയാണു സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ[7].

ഉണ്ണിയച്ചീചരിതത്തിന്റെ കാലം ഗണിക്കുമ്പോൾ ഉള്ളൂർ, ഹോയ്സാല രാജധാനിയായ ദോരസമുദ്രത്തെപ്പറ്റിയുള്ള

പരാമർശമാണു കണക്കിലെടുക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരീക്ഷണം ഇങ്ങനെ പോകുന്നു:

"....ഹോയ്സാലരാജ്യത്തിന്റെ രാജധാനിയായ ദോരസമുദ്രം മഹമ്മദീയരുടെ ആക്രമണംനിമിത്തം നാമാവശേഷമായതു ക്രി.പി. 1346-ൽ ആണ്. അതുകൊണ്ട് അതിന്നു മുൻപായിരിക്കണം പ്രസ്തുതകൃതിയുടെ പ്രാദുർഭാവം എന്നുള്ളതിൽ പക്ഷാന്തരത്തിന്നു മാർഗമില്ല (കേ.സാ.ച.).

ഇത്തരം വിശകലനങ്ങൾക്കു ചില പരിമിതികളുണ്ട്. കവി, തന്റെ വർത്തമാനകാലപരിസരങ്ങളിൽ സജീവവും സക്രിയവുമായിനില്ക്കുന്ന നഗരങ്ങളേയോ ഭരണകൂടങ്ങളേയോതന്നെ ആയിരിക്കണം വർണ്ണിക്കുന്നത് എന്നില്ല. ഉദാഹരണത്തിന്ന് ഉണ്ണിയാടീചരിതമെടുക്കുക. ഇതിൽ ചേരഭരണകൂടത്തേയും രാജധാനിയേയും പരാമർശിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്:

കേരലങ്ങളാലാവൃതം യത്ര വാ
കേരളക്ഷ്മാഭൃതോ നാമ മാഹോദയം (ഗദ്യം-13)

കേരളവിഷയം പാലിപ്പാനായ്
മഹിതമഹോദയനിലയേ വാഴും
നൃപസിംഹസ്യ പ്രാണൈരിവ (ഗദ്യം-13)

മഹോദയചേരന്മാരുടെകാലം കഴിഞ്ഞ് നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുശേഷമാണ്(പതിന്നാലാം നൂറ്റാണ്ട്) ഉണ്ണിയാടീചരിതത്തിന്റെ വരവ്. അപ്പോഴും പഴയ ഭരണക്രമം നിലനില്ക്കുന്നുവെന്നാണ് വിവക്ഷ! ഭൂതകാലസ്മൃതിയായിട്ടല്ല, സമകാലികാനുഭവമായിട്ടുതന്നെയാണ് അതിനെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്. കുലശേഖരഭരണം ഇല്ലാതായി. പക്ഷേ, എണ്മർ സാമന്തരെന്ന പദവി നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു! എന്നുവച്ച് ഉള്ളൂരിന്റെ നിഗമനം പൂർണമായും തെറ്റാണെന്നല്ല; മറിച്ച്, കവിയുടെ സ്ഥലകാലപരാമർശങ്ങളെ സമീപിക്കുമ്പോൾ വേണ്ടത്ര മുൻകരുതലെടുക്കണമെന്നുമാത്രമാണു വിവക്ഷ.

നാണയങ്ങളെ ആധാരമാക്കിയും കാലഗണനാനിർണയനങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്. 13-ാം ശതകത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ നടപ്പിലായ ആനയച്ച് എന്ന ചോളനാണയം കേരളത്തിൽ പ്രസിദ്ധമായതിനുശേഷമാണ് ഉണ്ണിയച്ചിചരിതത്തിന്റെ രചന എന്നാണ് ഇളംകുളത്തിന്റെ കണ്ടെത്തൽ(1998 : 205). കൃതിയിൽ പരാമൃഷ്ടങ്ങളായ നഗരങ്ങളുടെ പ്രഭവവികാസങ്ങളേയും ഇളംകുളം തന്റെ വാദത്തിന്നാധാരമാക്കുന്നുണ്ട്. നഗരങ്ങളുടെ കാര്യം ഭാഗികമായെങ്കിലും ശരിയായേക്കാം. എന്നാൽ

ആനയച്ചിന്റെ കാര്യമങ്ങനെയല്ല. അതു നേരത്തേ പല രേഖകളിലും സ്ഥലംപിടിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുകാണാം. 1145-ലെ പെരിഞ്ചെല്ലൂർ ചെപ്പേടിൽ രണ്ടിടത്ത് ആനയച്ചു പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട് (കുറിപ്പ്—കേശവൻ വെളുത്താട്ട്). അച്ച് കിളിമാനൂർ ചെപ്പേടിലും അഴകച്ചും അച്ചും 1196-ലെ തിരുവമ്പാടി ശാസനത്തിലും സ്ഥാനം പിടിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക (രാമചന്ദ്രൻ പുതുശ്ശേരി, 2007: 196, 206, 2013:157).). മിത്രാനന്ദപുരം രേഖയിലും (12-ാം നൂറ്റാണ്ട്) ആനയച്ചിന്റെ വ്യവഹാരം കാണാം(എൻ.ഗോപിനാഥൻ നായർ, 2005:/xvi). പന്ത്രണ്ടാംനൂറ്റാണ്ടിനുമുൻപേ കേരളത്തിൽ പ്രചരിച്ചുപോന്ന നാണയമാണ് ആനയച്ചെന്നറിയാൻ ഇത്രയും മതിയല്ലോ.

രസകരമാണ് വൈശികതന്ത്രത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ചർച്ച. ലീലാതിലകത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചുകാണുന്ന പദ്യങ്ങൾ, ജ്യോതിഷപരാമർശങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയെ മുൻനിർത്തിയാണ് ഈ അന്വേഷണങ്ങൾ മുന്നേറിയത്. അനന്തപുരവർണ്ണനത്തിലേയും വൈശികതന്ത്രത്തിലേയും ഏതാനും പദ്യങ്ങൾ ലീലാതിലകകാരൻ ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. എങ്കിലും വൈശികതന്ത്രം കുരുക്കഴിക്കാനാവാത്ത പ്രശ്നമായി ബാക്കി നില്ക്കുന്നു. അതിലെ ചില ശ്ലോകങ്ങൾ പ്രാചീനഭാഷാസ്വഭാവം കാണിക്കുമ്പോൾ ചിലത് കുറേക്കൂടി ആധുനികമാണ് എന്നു പി.വി. വേലായുധൻപിള്ള നിരീക്ഷിക്കുന്നു. ഇതു കാലഗണനയ്ക്കൊരുങ്ങിയ പി.വി.യെ വളരെയേറെ കുഴക്കിക്കളയുകയും ചെയ്തു (2004: 95-96).

ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശചർച്ചയിലാണെങ്കിലോ, മിക്കപ്പോഴും സന്ദേശഹരനായ ആദിത്യവർമ്മയെന്ന ചരിത്രവ്യക്തിയായിരുന്നു കേന്ദ്രസ്ഥാനത്ത്. ഈ ചരിത്രവ്യക്തി ഏതെന്നു നിർണയിക്കാൻ ഉള്ളൂരും ഇളംകുളവും സാഹിത്യപഞ്ചാനനനുമെല്ലാം നടത്തിയ ചർച്ചകൾ കാണുക[8]. തുലുക്കൻപടയെക്കുറിച്ചും കൊല്ലത്തെ ചീനക്കച്ചവടത്തെക്കുറിച്ചുമുള്ള സൂചനകളും തിരുവമ്പാടിക്കോവിലിലെ ശാസനത്തിലുള്ള സർവാംഗനാഥപരാമർശവും മതിലകം രേഖകളുമെല്ലാം ചേർന്ന് ഈ ചർച്ചകൾ കൊഴുപ്പിക്കുന്നു. ഇളംകുളം നടത്തിയ, ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം ചരിത്രദൃഷ്ടിയിൽക്കൂടി എന്ന പഠനംതന്നെ ഇത്തരമൊരന്വേഷണത്തിന്റെ ഫലമാണ്. സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളും ഈ ചർച്ചയ്ക്ക് ഏറെ സമയവും സ്ഥലവും കണ്ടെത്തി. സന്ദേശഹരണം ചരിത്രസംഭവമാവുമ്പോൾ എതാനും ചോദ്യങ്ങൾ ബാക്കി നിൽക്കുന്നു:

1. സന്ദേശഹരന്മാർ ചരിത്രവ്യക്തികളോ?
2. ഇവർ നിർദ്ദിഷ്ടമാർഗത്തിലൂടെ യാത്രചെയ്യാറുണ്ടോ?
3. സന്ദേശകാവ്യത്തിലെ ‘മാർഗം, പോയ മാർഗമോ പോകാനുള്ള മാർഗമോ?

4. അവസാനത്തെ ശ്ലോകം വരേയും ശ്രോതാവായി നില്ക്കുകയല്ലേ?
5. എങ്കിൽ എപ്പോഴാണു യാത്ര?
6. സന്ദേശഹരന്മാർ പോയതിനു ചരിത്ര-സാഹിത്യത്തെളിവുകളുണ്ടോ?

നായികാനായകന്മാർ യഥാർത്ഥത്തിൽ അക്കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്നവരാണെന്ന വാദമാണ് പല ഗവേഷകർക്കുമുള്ളത്. ശൂരനാട്ടിനും ഉള്ളൂരിനുമായിരുന്നു ഇക്കൂട്ടത്തിൽ കടുംപിടുത്തം. ഉണ്ണുനീലി ഒരു നായർ യുവതിയായിരുന്നു എന്ന് ഉള്ളൂർ തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നു. കവിയും നായകനും ഒരാൾ തന്നെയായിരുന്നു എന്ന കാര്യത്തിലും ഉള്ളൂരിനു സംശയമില്ല (1990: 417-21). നായിക നായർസ്ത്രീയായിരുന്നില്ലെന്നും വെമ്പലനാട്ടുരാജാവിന്റെ ഭാര്യയാണെന്നുമാണ് പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാരുടെ വാദം (2001: 41-42). അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ നായകൻ ഒരു രാജാവും നായിക രാജ്ഞിയുമായിരിക്കണമെന്നും വീരവേണാടർകോനായ ആദിത്യവർമ്മയുടെ കയ്യിൽ സന്ദേശം കൊടുത്തയക്കുന്നത് മറ്റൊരു രാജാവു തന്നെയാകണമെന്നും ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ തുടരുന്നു. നായിക സങ്കല്പകഥാപാത്രമാണെന്ന് ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ വേലുപ്പിള്ളശാസ്ത്രി പറഞ്ഞതു ശൂരനാടിനു പത്ഥ്യമായില്ല:

ഉണ്ണുനീലി ഒരു സങ്കല്പപാത്രം ആണെന്ന് കല്പിച്ചാൽ അങ്ങനെ ഒരു സങ്കല്പപാത്രത്തെ എങ്ങനെ കല്പിക്കും. വീരമാണിക്കം യഥാർത്ഥത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വീടാണെന്നു കണ്ടുവല്ലോ. അവിടെ ഇല്ലാത്ത ഒരു സ്ത്രീയെ കല്പിച്ചു വേണാട്ടിൽ ഉള്ള ഒരു രാജാവിനെ ഒരു സന്ദേശവും കൊടുത്ത് അങ്ങോട്ട് അയക്കേണമോ... നായിക കല്പിതകഥാപാത്രമാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ സന്ദേശത്തിലെ മറ്റുള്ള വ്യക്തികളോ?.. നായികയുടെ നിറത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പരാമർശവും നായികയുടെ യാഥാർത്ഥ്യത്തോട് അനുബന്ധിച്ചു പരിഗണിക്കാവുന്നതാണ്(1996: 73-81).

തുടർന്നു, നായിക ആരുടെ മകളാണ്, പ്രഭുസ്ത്രീയാണോ അതോ ദേവദാസിയോ? എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രശ്നങ്ങളിലേക്കാണു ചർച്ച പടർന്നു ചെല്ലുന്നത്. വടക്കുംകൂർ, ഇളംകുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള, പി.വി. വേലായുധൻ പിള്ള, പി. ദാമോദരൻപിള്ള എന്നിവരും നായികാനായകന്മാർ ചരിത്രവ്യക്തികളാണെന്ന് ഉറച്ചു വിശ്വസിച്ചിരുന്നു[9].

ശൂരനാടിന്റെ വാദം പരിഗണിച്ചാൽ സാഹിത്യകൃതികളെല്ലാം ചരിത്രരചനകളാണെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. ഏതൊക്കെ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ നിറം, രൂപം തുടങ്ങിയവ കവികൾ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടോ, അവരെല്ലാം ചരിത്രവ്യക്തികളാണെന്നും ഉറപ്പിക്കേണ്ടിവരും. കൃതികളിൽ വർണിച്ച

നഗരങ്ങളുടെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെപ്പറ്റി പിന്നെ സംശയിക്കാനില്ലല്ലോ. ഒരു നഗരത്തിൽ ചന്ദ്രനെ തൊടുന്ന മേടകളുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതെങ്ങനെയാണു വസ്തുതയാവുക? ഈരേഴ പതിന്നാലു ലോകങ്ങളെപ്പറ്റിയും മുപ്പത്തിമുക്കോടി ദേവന്മാരെപ്പറ്റിയുമൊക്കെ പുരാണങ്ങളിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതെല്ലാം ചരിത്രയാഥാർത്ഥ്യമാണെന്ന് അംഗീകരിക്കേണ്ടിവരും. അപ്പോൾ കവിഭാവനയ്ക്ക് സാഹിത്യമണ്ഡലത്തിൽ യാതൊരു പ്രസക്തിയുമില്ലെന്നാണു വന്നുചേരുക. ഏത് സാഹിത്യാഖ്യാനവും ചരിത്രത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമാണ് എന്ന തെറ്റിദ്ധാരണയിൽനിന്നാണ് ഇത്തരം നിഗമനങ്ങളുടെ പിറവി. ചരിത്രസൂചനകളുടെ പിൻബലത്തിൽ വ്യാഖ്യാനങ്ങളാവാം. പക്ഷേ, കവിനിർമിതയാഥാർത്ഥ്യവും (poetic reality) ചരിത്രയാഥാർത്ഥ്യവും കൂട്ടിക്കുഴക്കുന്നതു ശരിയായ പ്രവണതയല്ല.

കവി ഒരു ചാക്യാരാണെന്ന സംശയം ടി.കെ. കൃഷ്ണമേനോനും ഉണ്ടായിരുന്നു. കവി ഒരു ചാക്യാരാവാനാണു സാധ്യതയെന്ന് സി.എൻ. അനന്തരാമയ്യശാസ്ത്രിയും പറയുന്നു. ഭാഷാപോഷിണി, 1090, മേടം -ഇടവം (പു.19, ല.9-10, 1915, ഏപ്രിൽ-മെയ്) ലക്കത്തിലെഴുതിയ ഉണ്ണുനീലി എന്ന ലേഖനത്തിലാണിത്. കൃതിയുടെ പേരിലേയും 'പാലവും പിന്നിടേഥാ' തുടങ്ങിയ പ്രയോഗങ്ങളിലേയും വികടത്തം ഇതു സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുവെന്നാണു ശാസ്ത്രികളുടെ വാദം. ഇത്തരം പ്രയോഗങ്ങളെ കളിയാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള, തോലന്റേതെന്നു പറയാവുന്ന ചില ശ്ലോകങ്ങൾ പണ്ഡിതചർച്ചകളിൽ ഉദ്ധരിച്ചു കാണാറുണ്ടല്ലോ.[10] ഈ ലേഖനത്തോടുള്ള പ്രതികരണമാണ്, ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം എന്ന ശീർഷകത്തിൽ അടുത്തവർഷം മേടം-ഇടവം ലക്കങ്ങളിൽ ഉള്ളൂരെഴുതിയ ദീർഘലേഖനം. വടക്കുംകൂറിലെ ഇളമുറത്തമ്പുരാനായ മണികണ്ഠനാണു കവിയെന്ന് ഉള്ളൂർ ഉറപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

കെ.കെ. പിള്ളയുടെ ശുചീന്ദ്രക്ഷേത്രപഠനം (The Sucheendram Temple, 1953) മുൻനിർത്തി മണിപ്രവാളനായികമാർ ദേവദാസികളാണെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കാനായിരുന്നു ഇളംകുളത്തിന്റെ ശ്രമം. ആദ്യമായി ഇളങ്കുളത്തിന്റെ ദേവദാസിസിദ്ധാന്തത്തെ ഏറ്റവും ശക്തമായി എതിർത്ത ഒരാൾ ശൂരനാട്ടു കുഞ്ഞൻപിള്ളയായിരുന്നു (1996:82). ദേവദാസി ശബ്ദത്തിന് അക്കാലത്തേക്കു വന്നുചേർന്ന ദുരർത്ഥമാണ് ശൂരനാടിനെ പരിഭ്രമിപ്പിച്ചത്. ഉണ്ണുനീലി പ്രഭുസ്ത്രീയാണെന്ന് ഇദ്ദേഹം ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു. ഉണ്ണുനീലി ദേവദാസിയല്ലാതായതുകൊണ്ട് കൃതിയുടെ അർത്ഥത്തിനോ (meaning) പ്രസക്തിക്കോ(significance) എന്തെങ്കിലും

കാര്യമായ വ്യത്യാസമുണ്ടാകാൻ വഴിയില്ല. എന്നിട്ടും ഈ 'പുണ്യാഹം തളിക്ക്'ലിൽ പി.കെ പരമേശ്വരൻനായരും പങ്കുചേരുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹം ശൂരനാടിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിന്നെഴുതിയ അവതാരിക കാണുക(1996: xxviii). എവിടെയാണു നങ്കൂരമിടേണ്ടതെന്നു തിട്ടപ്പെടുത്താനാവാതെ അപ്പപ്പോഴത്തെ ഓളത്തിന്നും ഒഴുക്കിന്നുമൊപ്പം നീങ്ങുന്ന കപ്പൽപോലെയായിരുന്നു ഈ ചർച്ചകളേറെയും. മൂന്നു വ്യത്യസ്തഘട്ടങ്ങളിൽ സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ എടുത്ത നിലപാടുകൾ കാണുക. ഇത്തരം ചർച്ചകളുടെ ദൗർബല്യത്തിന്റെ സൂചകമാമെന്നേ ഇവയെ പറഞ്ഞുകൂട്ടൂ:

1. .....പൂണാരമെന്നാൽ ആഭരണമെന്നേ അർത്ഥമുള്ളൂ...മണികണ്ഠരാജാവിന്റെ ആഭരണം എന്നുള്ള പ്രശംസകൊണ്ട് അവരുടെ ദാമ്പത്യം സാധിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നില്ല... (1917-18 ഭാഷാപോഷിണി ലേഖനം).
2. നായികയായ ഉണ്ണുനീലി സ്വീയയോ പരകീയയോ എന്നു ബലവത്തായി ശങ്കിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു... മണികണ്ഠനെ ഉണ്ണുനീലിയുടെ ഭർത്താവായും വിരഹിയെ അവളുടെ കാമുകനായും കല്പിക്കേണ്ടിവരുന്നു. നായിക പരസ്ത്രീയാണെന്നറിയുന്നത് ആമുഖഭാഗത്ത്, 'പൂണാരം വെൺപലമഹീപാലൈകചൂഡാമണേഃ' എന്ന കവിവാക്യത്തിൽനിന്നാണ്...(1928).
3. അങ്ങനെ(യക്ഷിപിടിച്ച്) നായകൻ തിരുവനന്തപുരത്തു വന്നിട്ടില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക് ആദിത്യവർമ്മരാജാവിനെ ദൂതനായി അയച്ചു എന്നു പറയുന്നതും അസത്യമാകുന്നു... ഉണ്ണുനീലി വടക്കുംകൂർ ഭരിച്ചിരുന്ന മണികണ്ഠന്റെ പരിഗ്രഹമായിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്നത് സമീചീനമാണ്...അപ്പോൾ സന്ദേശത്തിൽ സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുന്ന നായകൻ ഉണ്ണുനീലിയുടെ ഉപപതിയായിട്ട് വരേണ്ടതാകുന്നു. 'കോപി കാമീ ജഗാമ' എന്നു പറയുന്ന കവി ആ ഉപപതി ആരാണെന്നു പറയാതെ നിഗൂഹനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതുതന്നെ നായകൻ സങ്കല്പമാത്രനായ ഉപപതിയാണെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. (1936).

ഏതായാലും ചർച്ച മുന്നോട്ടുപോകുമ്പോൾ ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം ചരിത്രസംഭവമല്ലെന്ന ഒരു ബോധ്യത്തിലേക്ക് സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ നിങ്ങുന്നതുകാണാം. അപ്പോഴും നായകൻ ഉപപതിയായേ പറ്റൂ എന്നൊരു ശാഠ്യം ബാക്കിനില്ക്കുകയുംചെയ്യുന്നു.

കവിയും നായകനും ഒരാൾതന്നെയാണോ എന്ന പ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നു മറ്റൊരു ചർച്ച. നായകൻ വെൺപലനാട്ടുരാജാവിന്റെ

ആശ്രിതനായിരുന്നു എന്ന് ശൂരനാട്(1996: 84)വാദിക്കുന്നു. നായികാനായകന്മാർക്കുമാത്രം അറിയാവുന്ന ദാമ്പത്യജീവിതരഹസ്യങ്ങൾ എങ്ങനെ മറ്റുള്ളവർ അറിയുമെന്ന നിഷ്കളങ്കമായ ചോദ്യമാണ് ഉള്ളൂരിന്റേത്(1990: 419-20). കാവ്യരചനാരഹസ്യങ്ങളറിഞ്ഞ, മഹാകവിയായ, ഉള്ളൂരിനുപോലും ഇത്രയും സംശയമുണ്ടായാൽ മറ്റുള്ളവരുടെ കാര്യം ഊഹിക്കാമല്ലോ. കവി വടക്കുംകൂറിലെ ഇളമുറത്തമ്പുരാനാണെന്നും അതല്ല, സംഗ്രാമധീരരവിവർമ്മയുടെ സദസ്യരിൽ ഒരാളാണ് എന്നും മറ്റുമുള്ള വാദവിവാദങ്ങൾ അർത്ഥമില്ലാത്ത മസ്തിഷ്കവ്യായാമങ്ങളായി തീർന്നുവെന്ന് എം. ലീലാവതി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട് (1996: 52). മാത്രവുമല്ല, ഈ നേരംകൊല്ലിച്ചർച്ചകൾ ഇപ്പോഴും സാഹിത്യവിദ്യാർത്ഥികളുടെ വിലപ്പെട്ട സമയം പാഴാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണെന്നും അവർ കരുതുന്നു (1996: 52). ഈ വാദം വളരെ യുക്തിസഹമാണ്. കാവ്യപ്രമേയത്തെ എഴുത്തുകാരന്റെ ജീവിതമായി കാണുന്ന ജീവചരിത്രവിമർശനപദ്ധതി (biological criticism) യാണ് ഈ പ്രശ്നങ്ങൾക്കൊക്കെ വഴിവെച്ചത്.

കവി-കൂത്തമ്പലക്കൂട്ടായ്മയിൽനിന്ന്?

ഇനി, ആരായിരിക്കും കവി? അതു തിരിഞ്ഞു കിട്ടിയാൽ ചിലപ്പോൾ കവിതയുടെ അർത്ഥം കൂടുതൽ വ്യക്തമായി എന്നുവരാം. നടത്തിയേടത്തോളം ചർച്ചകൾ അവിടെ നില്ക്കട്ടെ, മറ്റൊരു സാധ്യത ആലോചിക്കാം. സന്ദേശത്തിലെ രണ്ടാം ശ്ലോകത്തിൽ യക്ഷി, നായകനെയുമെടുത്ത് തെക്കോട്ടുപോയ കഥപറയുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ, 'രക്ഷോരാജന്നിളയസഹജാ ലക്ഷ്മണം രാക്ഷസീവ'—രാവണന്റെ അനുജത്തിയായ ശൂർപ്പണഖ ലക്ഷ്മണനെ എന്നപോലെ, എന്നൊരു ഉപമയുണ്ട്. ശൂർപ്പണഖ ലക്ഷ്മണനെ എടുത്തുകൊണ്ടുപോയ കഥ വാത്മീകിരാമായണത്തിലോ അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തിലോ കാണുന്നില്ല. ആശ്ചര്യചൂഡാമണിനാടകത്തിലാണ് ഇതു കാണുക; രണ്ടാമങ്കത്തിൽ. രംഗത്ത് ആടാനുള്ളതായതുകൊണ്ട് നാടകത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥരൂപത്തിനല്ല, രംഗരൂപത്തിനായിരിക്കുമല്ലോ പ്രചാരം. പ്രത്യേകിച്ചും പഴയകാലത്ത്. ഇക്കഥ അമ്പലവട്ടങ്ങളിൽ പ്രചരിച്ചത്, കൂടിയാട്ടംവഴിയാണ്. ഇന്നും ചാക്യാൻമാർ രംഗത്ത് ഇത് ആടിവരുന്നു. അപ്പോൾ സന്ദേശകാരൻ കൂത്തമ്പലങ്ങളിൽ കടക്കാൻ അധികാരമുള്ള ഗണത്തിൽപെട്ട ആളാണോ? ഇനി അല്ലെങ്കിൽ, ചുരുങ്ങിയത്, അയാളുടെ ജ്ഞാനപരിധിയിൽ കൂത്തും കൂടിയാട്ടവുമുണ്ടായിരുന്നു എന്നെങ്കിലും പറയേണ്ടിവരില്ലേ? കേവലം കേട്ടുകേൾവിയേക്കാൾ പലകുറി നാടകം നേരിട്ടുകണ്ട ഒരനുഭവമാണ്

ഇവിടെ അടയാളപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നത്. അങ്ങനെയൊരുപമ, അത്ര സ്വാഭാവികമായി കാവ്യത്തിൽ കടന്നുവരണമെങ്കിൽ ആ കാഴ്ച, ആശയം അയാളുടെ കാവ്യസംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമായി മാറിയിട്ടുണ്ടാവണം. അങ്ങനെയെങ്കിൽ, രംഗകല, സാഹിത്യത്തിലെ കല്പനകളെ ഒരുക്കുകയും മെരുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന്റെ തെളിവാണിത് എന്നുംകൂടി കരുതേണ്ടിവരും.

സന്ദേശത്തിൽ ചിലയിടത്ത് നമ്പൂതിരിമാർക്കും അമ്പലവാസികൾക്കും പരിചയമുള്ള ഭാഷണശകലങ്ങൾ കാണുന്നതും മേല്പറഞ്ഞ സാധ്യത ഒന്നുകൂടി ഉറപ്പിക്കുന്നു. മൂന്നു സന്ദർഭങ്ങൾ നേക്കാം:

മേകത്തോട്ടം കൊടയിലിടയിന്റോരു കാരുണ്യസിന്ധോ (പൂ.സ; 15)
അപ്പോൾനിന്നെത്തെളിവിലിളമൺ, മിക്ക മേച്ചേരിമറ്റും
തസ്മിൻ മേവും പെരിയ മറയോർ വന്നു തന്തോൻ മുതിർന്ന്
ഉദ്യൽകോലാഹലമുപചരിക്കിന്റ സത്രം പൊറുപ്പാ-
നച്ചോ, ചൊല്ലുരുതു വഴുതിക്കൊൾക നീ കൗശലേന (പൂ.സ; 124)
ചർച്ചിച്ചാലും ചരണമതെനിക്കുണ്ട,തില്ലെന്റു,മസ്മി-
ന്നൊട്ടേടം ചൊല്ല,വിടമരുതെന്റമ്മയെ കേട്ടുകൊൾക,
തൊട്ടുണ്മൻ ഞാൻ, തുളുവനൊരുവൻ, പേർ പകർന്നേടമെങ്ങൂ?
സദ്യക്കാരൻ പറയനവിധാ കോലെടുക്കട്ടു പാഴാ, (പൂ. സ; 130)

ഇതിൽ ആദ്യത്തേതിൽ കാണുന്ന 'സത്രം', കോലാഹലമെന്ന അർത്ഥത്തിൽ നമ്പൂതിരിഭാഷയിൽ ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്നുണ്ടെന്ന് പി. ദാമോദരൻപിള്ള സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു (1972: 201). രണ്ടാമത്തേതിൽ വൈദികസംസ്കാരവുമായി ബന്ധമുള്ള പരാമർശങ്ങളാണ്. കവി നമ്പൂതിരിയാണെന്ന പഴയവാദം പൊടിതട്ടിയെടുക്കാനല്ല, ഇത്രയും പറഞ്ഞത്. മറിച്ച്. കവിയുടെ കാഴ്ചശ്ശീലങ്ങളിൽ അമ്പലവട്ടം തെളിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു എന്നു സൂചിപ്പിക്കാനാണ്. അക്കാലത്തൊന്നും നമ്പൂതിരിമാർ വൻതോതിൽ കാവ്യവ്യാപാരങ്ങൾ നടത്തിയതായി ഇതഃപര്യന്തമുള്ള സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളൊന്നുംതന്നെ അവകാശപ്പെട്ടിട്ടില്ല. പതിനെട്ടരക്കവികളെന്ന ബ്രാഹ്മണവിദ്വത്സംഘത്തിൽപോലും സാഹിത്യം കൈകാര്യം ചെയ്തവർ രണ്ടരയേയുള്ളൂ എന്നു മനസ്സിലാക്കണം.[11] തീർച്ചയായും അക്കാലത്ത് അക്ഷരാഭ്യാസമുള്ള നമ്പൂതിരിമാരുടെ എണ്ണം വളരെ കുറവായിരിക്കണം. വേദപഠനവും അക്ഷരാഭ്യാസവും ഒന്നല്ലെന്നു ശ്രദ്ധിക്കുക. അന്നത്തെ കഥ നിൽക്കട്ടെ, ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ, വി.ടി. ഭട്ടതിരിപ്പാടുപോലും അക്ഷരാഭ്യാസം നേടുന്നത് വളരെ വൈകിട്ടാണല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മകഥയിൽ ഇതു പറയുന്നുണ്ട്. ഈ

സൂചനകളെ ചേർത്തുവച്ചാൽ കവി രംഗകലാബന്ധമുള്ള ചാക്യാരോ മറ്റ് അമ്പലവാസികളിലാരെങ്കിലുമോ ആവാൻ വിരോധമില്ല. ഇനി കവി ഏതു സമുദായക്കാരനാണെന്ന് കണ്ടുപിടിച്ചാൽത്തന്നെ, അതുകൊണ്ട് കൃതിയുടെ അർത്ഥമണ്ഡലത്തിനു കാര്യമായ മാറ്റമൊന്നും വരാനില്ല. കവിയുടെ സാംസ്കാരികമായ ഈടിരിപ്പ് മാറുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അത്തരം പ്രശ്നങ്ങളെ ഇനിയും ഏറെയൊന്നും പരിലാളിക്കേണ്ടതില്ല എന്നാണു തോന്നുന്നത്.

രണ്ട്

പാഠം-പാഠ്യം-സദാചാരം

ഇനി ഈ ചർച്ചകളുടെ രണ്ടാംഘട്ടം. ഇത് ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസമണ്ഡലത്തിലെ അക്കാദമികചർച്ചകളുടേതായിരുന്നു. സർവകലാശാലാപാഠ്യപദ്ധതിയുടെ ജ്ഞാനമണ്ഡലത്തിലാണ് ഈ ചർച്ചകൾ മുഖ്യമായും നടന്നുപോന്നത്. കേരളത്തിൽ തിരുവിതാംകൂർ സർവകലാശാലയിലാണ് ആദ്യമായി പ്രാചീനമണിപ്രവാളകൃതികൾ പാഠ്യവിഷയമായത്. ഇതോടെ, വ്യാഖ്യാനം, പാഠ്യപദ്ധതിയുടെ പാകത്തിനുള്ളതായി. പ്രതിശ്ലോകം തീരുത്തരങ്ങൾതന്നെ (final answers)വേണ്ടിവന്നു; ചർച്ചകളാകട്ടെ, പൊതുവേ ക്ലാസ്സ്നോട്ടുകളുടെ കൈവട്ടത്തിലൊതുങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഒതുങ്ങിക്കിട്ടാത്തവ, വിട്ടുവായിച്ചാലും ദോഷമില്ലെന്ന കാഴ്ചപ്പാടും(ഇളംകുളം 1997: 88) സ്വീകാര്യമായി! മലയാളത്തിലെ ബിരുദ-ബിരുദാനന്തരപഠനത്തിനു,'ശീലാവതി മലയാളം' എന്ന ശകാരപ്പേരിനുവഴി വെച്ചതിൽ പ്രാചീനമണിപ്രവാളകൃതികളുടെ 'കലാശാലാപ്രവേശ'ത്തിനും വലിയ പങ്കുണ്ട്.

ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തിമുപ്പതിനുശേഷമാണ് മാർക്സിയൻ ചിന്തകളും റിയലിസ്റ്റ് കലാ/സാഹിത്യദർശനവും കേരളീയഭാവുകത്വത്തിൽ ശക്തമായി ഇടപെടാൻ തുടങ്ങിയത്. പ്രാചീന/ക്ലാസ്സിക് കൃതികളെ ജന്മി-മാടമ്പിരചനകളായി കാണുന്ന പ്രവണതയാണ് ഈ ഘട്ടത്തിന്റെ മുഖമുദ്ര. പഴഞ്ചനെന്നും മാമൂലെന്നും അനാചാരമെന്നും മുദ്ര പതിഞ്ഞ എന്തിനേയും വിമർശിക്കുക, ഇക്കാലത്തെ ആധുനികതയുടെ ചിഹ്നമായി. പ്രത്യയശാസ്ത്രചർച്ചാമണ്ഡലങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല, കവിതയിലും അതിനുള്ള ആഹ്വാനമുയർന്നു. ചിതൽതിന്ന ജടയുടെ പനയോലക്കെട്ടൊക്കെ ചിതയിലേക്കെറിയാനുള്ള ആഹ്വാനമുയരുന്നതും ഈ കാലത്തുതന്നെയാണ്. പരമ്പരാഗതവും തദ്ദേശീയവുമായവയെ രണ്ടാംകിടയും മോശവുമായും നവീനവും പാശ്ചാത്യവുമായവയെ ഒന്നാംകിടയും

കേമവുമായും കാണുന്ന ശീലം നൂറ്റാണ്ടിലെ ആദ്യദശകങ്ങൾമുതൽക്കേ മലയാളി വളർത്തിയെടുത്തിരുന്നു. പാശ്ചാത്യാധുനികതയോടുള്ള കടുത്ത ആരാധനയ്ക്ക് ഇന്ദുലേഖമുതൽക്കുള്ള സാഹിത്യലക്ഷ്യങ്ങളും കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. ഈ പോക്ക് പരിധിവിട്ടപ്പോഴാകണം, "നിങ്ങൾതൻ പോക്കു വിപരീതമാകൊലാ.." എന്ന വള്ളത്തോൾ (1922) കവിതയിൽ പ്രതികരിച്ചത്. ചോരയിലും വർണ്ണത്തിലും ഇന്ത്യക്കാരനും അഭിരുചി, അഭിപ്രായം, സദാചാരം, ബുദ്ധി എന്നിവയിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരനുമായ ഒരുവർഗം ഇന്ത്യക്കാരനെ സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കാൻവേണ്ടി മെക്കാളെ തയ്യാറാക്കിയ പദ്ധതിയനുസരിച്ചാണ് ഏറെക്കാലം നമ്മുടെ ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസം മുന്നോട്ടുപോയതെന്ന് തായാട്ടുശങ്കരൻ (1982: 80) നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യക്കാരന്റെ ചരിത്ര/ലോകബോധങ്ങളെ ഒന്നാകെ റദ്ദാക്കിയ മെക്കാളെ പക്ഷേ, പകരം വെച്ചത്, കോളനികൾക്കുവേണ്ടി പടിഞ്ഞാറ് പുടപാകംചെയ്തെടുത്ത ബോധങ്ങളായിരുന്നു.

20-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഭാരതീയവൈജ്ഞാനികമണ്ഡലത്തിൽ പാശ്ചാത്യവിജ്ഞാനങ്ങൾക്കു വലിയ സ്വീകാര്യതയുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ ആദ്യത്തേത് നിയമത്തിന്റെ മണ്ഡലത്തിലാണ്. കോളനിനിവാസികളെ മെരുക്കാനുള്ള നിയമനിർമ്മാണങ്ങളുടെ കാലമാണിത്. അവരുടെ സമസ്തവ്യവഹാരങ്ങളേയും നിയമത്തിനുകീഴിൽ കൊണ്ടുവരികയായിരുന്നു ഭരണക്കാർ ചെയ്തത്. കൂട്ടത്തിൽ അശ്ലീലവും അസഭ്യവുമായ എന്തിനേയും കൈകാര്യം ചെയ്യാനുള്ള നിയമങ്ങളുമുണ്ടായി. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടൊടുവായപ്പോഴേക്കും അതിനുതക്ക വകുപ്പുകൾ ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാനിയമത്തിൽ ചേർത്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. 1898-ൽ അശ്ലീലപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ തപാൽവഴി അയക്കുന്നതു നിരോധിക്കാനുള്ള നിയമവും നടപ്പിൽവന്നുവെന്ന് ചാരുഗുപ്ത നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്(ഗുപ്ത 2001: 30-31). പാരീസിലും(1910) ജനീവയിലും(1923)വെച്ചു നടന്ന സമ്മേളനങ്ങളുടെ ഫലമായി 1925 ആയപ്പോഴേക്കും അശ്ലീലപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ നിരോധിക്കാനുള്ള നിയമവും രംഗത്തെത്തി. 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ തെലുഗുകവയിത്രി മുദ്ദുപാലിനി രചിച്ച രാധികാസാന്ത്വനം 1911-ൽ പുനഃപ്രകാശനം ചെയ്തപ്പോൾ അത് അശ്ലീലമാണെന്നു പറഞ്ഞ് ബ്രിട്ടീഷ് സർക്കാർ നിരോധിച്ചു. സംശുദ്ധമായ ഒരു ഇന്ത്യൻസാഹിത്യം നിർമ്മിക്കുന്നതിന്ന് ഇതെല്ലാമാവശ്യമായിരുന്നുവത്രേ(ഗുപ്ത 2001: 31). അങ്ങനെ നിലവാരമുള്ളതും ശുദ്ധീകരിച്ചതുമായ സാഹിത്യമാനദണ്ഡങ്ങൾ, അഭ്യസ്തവിദ്യരായ മധ്യവർഗക്കാർക്ക്, ദേശീയാസ്തിത്വത്തിന്റേയും സംസ്കൃതിയുടേയും ഭാഗമായി. ഈ ചലനങ്ങളെയെല്ലാം പ്രതിരോധിക്കാനുള്ള ശേഷി സഹ്യപർവതത്തിന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഇക്കാലത്തെ മുഖ്യകലാ/സാഹിത്യവിശകലനപദ്ധതി സദാചാരവിമർശനമായിരുന്നു. ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസം തെഴുപ്പിച്ചെടുത്ത വിക്ടോറിയൻ മൂല്യബോധത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലായിരുന്നു ഇത്. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ, ലൈംഗികതാസ്പർശമുള്ള കലാസാഹിത്യരചനകളെ മുഴുവൻ നിരോധിച്ച പാരമ്പര്യമാണ് ഇംഗ്ലീഷുകാരുടേത്. അവിടെ, വിക്ടോറിയയുടെ ഭരണകാലത്ത് യാഥാസ്ഥിതികർ സംഘടിച്ച് ഇതിന്ന് പ്രമേയം തയ്യാറാക്കുകവരെയുണ്ടായി[12]. അവിടെ അതേ പറ്റൂ. കാരണം, മതാധിഷ്ഠിതമായ യൂറോപ്യൻസാമൂഹികദർശനം പാപത്തോടു ചേർത്തുവെച്ചാണ് ലൈംഗികതയെ കൈകാര്യം ചെയ്തുപോന്നത് എന്നതുതന്നെ. ആധുനിക(വിക്ടോറിയൻ)സദാചാരബോധം വേശ്യകളെ അകറ്റിനിർത്തേണ്ട ഒരു ഗണമാക്കിക്കല്പിച്ചിരുന്നു എന്നും ഇവരെ നികൃഷ്ടാപരത്വമായി കണക്കാക്കുകയും പേടിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു എന്നും വിലയിരുത്തുന്ന പഠനങ്ങളുണ്ട്. ക്രി.വ. 1800 മുതലുള്ള കാലത്താണ് ഉചിതവ്യവഹാരങ്ങളുടെ സഹായത്തോടെ വ്യക്തിയുടെ ലൈംഗികതയെ ചിട്ടപ്പെടുത്താനുള്ള ശ്രമം ഊർജ്ജിതമായതെന്നു സ്ത്രീവാദത്തോട് ആഭിമുഖ്യമുള്ളവർ നിരീക്ഷിക്കുന്നു[13].

കൊളോണിയൽ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെ മൂശയിൽ കരുപ്പിടിപ്പിച്ചെടുത്തതായിരുന്നല്ലോ ഇവിടത്തെ, വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി. അതിനനുസരിച്ച് ലൈംഗികതാസ്പർശമുള്ള എന്തിനേയും നിരോധിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ഇന്ത്യയിലും നടന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതുമുന്നോട്ടുവെച്ച പ്രത്യയശാസ്ത്രമനുസരിച്ച്, ശൃംഗാരാവിഷ്കാരം സംസ്കാരജീർണ്ണതയുടെ അടയാളമായി. മാത്രമല്ല, വിമർശനീയവുമായി. അതിനാൽ മണിപ്രവാളത്തിലെ രതി/ശൃംഗാരസന്ദർഭങ്ങളെ മുൻപിൻ നോക്കാതെ വിമർശിക്കുകയാണ് അക്കാദമിക് ആഭിജാത്യത്തിന്റെ ലക്ഷണമെന്നായി. ജീവത്സാഹിത്യത്തിന്റെ പിൻബലത്തിൽ കമ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രത്യയശാസ്ത്രംകൂടി കൂട്ടിനെത്തിയപ്പോൾ വിമർശകർക്ക് പ്രാചീന മണിപ്രവാളകൃതികളെ കൈകാര്യംചെയ്യാൻ എളുപ്പവുമായി.

കേരളത്തിൽ ഈ വഴിക്കുള്ള ആദ്യത്തെ ആക്രമണം അഴിച്ചുവിട്ടത് മുണ്ടശ്ശേരിയാണ്. 1946-ലായിരുന്നു ഇത്. സന്ദേശം അതൊന്നേയുള്ളൂ എന്നായിരുന്നു ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ന്യായം. മേഘസന്ദേശത്തെ മാനദണ്ഡമാക്കുന്ന ഒരാൾക്ക്, മറ്റു സന്ദേശകൃതികൾക്ക് നിലവാരം പോരെന്നു തോന്നുന്നത് സ്വാഭാവികമാണ്. ശാകുന്തളമാണു മറ്റുസംസ്കൃതനാടകങ്ങളേക്കാൾ മെച്ചപ്പെട്ടതെന്നുള്ള ഒരു പറച്ചിൽ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ സുപരിചിതമാണല്ലോ. കാളിദാസകൃതികളിൽ ശാകുന്തളത്തേക്കാൾ മെച്ചം മേഘസന്ദേശത്തിനുണ്ടെന്നു വിശ്വസിച്ചയാളാണ് ഇദ്ദേഹം[14]. രാമഗിരിമുതൽ

അളകവരെയുള്ള പ്രകൃതി-ജീവിതദൃശ്യങ്ങളുടെ ചിത്രീകരണത്തെ മുൻനിർത്തി, കാളിദാസന്റെ ഭാവോന്മീലനതന്ത്രങ്ങളെ മുണ്ടശ്ശേരി ഏറെ പുകഴ്ത്തുന്നുണ്ട്. ഇതിനു ബദലായി നമ്മുടെ സന്ദേശകാരന്മാർക്കുള്ളത് കുറെ അമ്പലവും പെണ്ണുങ്ങളുംമാത്രമാണെന്നും ഈ വിമർശകൻ കലശൽകൂട്ടുന്നുണ്ട്. (മുണ്ടശ്ശേരി, 2004:268).

ഓരോ കാലത്തും സ്ഥലത്തും അതതു സമൂഹങ്ങൾ ജീവിതത്തിന്റെ സമസ്തവ്യവഹാരങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ചില നിലവാരങ്ങൾ രൂപീകരിച്ചിട്ടുണ്ടാവും. അവരുടെ ലോകബോധത്തിന്റെ അടയാളങ്ങളായി വാമൊഴിയിലും വരമൊഴിയിലും ഇവ തെളിഞ്ഞുവെന്നും വരാം. ഇവയെ ചരിത്രപ്രസ്താവനകളായോ വസ്തുയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളായോ കണക്കാക്കിക്കൂടാ. അതതു സ്ഥലകാലങ്ങൾക്കു പുറത്തുവെച്ചു വിലയിരുത്തിയാൽ ഇത്തരം സൂചനകൾക്ക് അർത്ഥം നഷ്ടപ്പെടും. ഇവയെ മുൻവിധികളോടെ കൈകാര്യംചെയ്യാൻ പുറപ്പെട്ടാൽ നഷ്ടം ജ്ഞാനമണ്ഡലത്തിനുതന്നെയായിരിക്കും. അൻപതുകളുടെ തുടക്കത്തിൽ മണിപ്രവാളപഠനങ്ങൾക്കുവന്ന അവസ്ഥ ഇതായിരുന്നു. അതിരറ്റ മുൻകൂർ ധാരണകളാണ് പ്രാചീനമണിപ്രവാളപഠനങ്ങളെ നയിച്ചത്. അവയുടെ സാമാന്യരൂപം ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കട്ടെ:

മണിപ്രവാളകവിത ക്ഷേത്രോപജീവികളായ ഉപരിവരിവർഗ്ഗത്തിന്റെ കവിതയാണ്. ഇവ ശൃംഗാരകവിതകളാണ്; നായികാവർണ്ണനാപരങ്ങളാണ്. ഭക്തിപ്രസ്ഥാനത്തെ ഉന്മൂലനംചെയ്യുന്നതിന് ഉച്ചസ്ഥായിയിൽ പാടിയ പൂരപ്പാട്ടാണോ ഇവയെന്ന്, മണിപ്രവാളത്തിന്റെ തൃതീയപുരുഷാർത്ഥക്കുത്തുനിറഞ്ഞ ഉള്ളടക്കം കണ്ട് ആരും സംശയിച്ചുപോകും. സംസ്കൃതഭാഷാഭിജ്ഞരും സംസ്കൃതസാഹിത്യാസ്വാദനത്തിലൂടെ ഉത്തമസാഹിത്യസംസ്കാരം ആർജ്ജിച്ചവരുമായ കവികളുടെ പ്രതിഭാദുർവ്യയമെന്ന് മണിപ്രവാളത്തെക്കുറിച്ചു പറയാം. ഇവയെ നമ്പൂതിരി-ജന്മിവർഗ്ഗക്കാരുടെ ചില നേരമ്പോക്കുകളായി കാണണം. സമുദായത്തിലെ ഉയർന്ന വർഗ്ഗത്തിന്റെ സാന്മാർഗികജീവിതം അധഃപതിച്ച ഒരു കാലഘട്ടത്തെയാണ് ഉണ്ണുനീലിയും കൗണോത്തരയും മാരലേഖാമലർബാണകേളിയും ലീലാതിലകത്തിൽ ഉദ്ധൃതങ്ങളായ ഒട്ടുവളരെ പദ്യങ്ങളും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നത്. മുറ്റിത്തഴച്ച കാമവികാരത്തിന്റെ ആവർത്തനസ്വഭാവമുള്ള നഗ്നാവിഷ്കാരങ്ങൾ—ഇതത്രേ ഈ കാവ്യങ്ങൾ. സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ജീവിതവുമായി അല്പമെങ്കിലും ബന്ധപ്പെടാൻ ഈ കവികൾ തയ്യാറായില്ല....ഈ ജീർണ്ണസംസ്കാരത്തിൽനിന്നു മലയാളസാഹിത്യത്തെ കുറച്ചെങ്കിലും മോചിപ്പിച്ചത് മദ്ധ്യകാലചമ്പുക്കളാണ്.[15]

ഇത്തരം ആക്ഷേപങ്ങൾ മാത്രമല്ല, വന്നുവന്ന്, 'വശ്യവചസ്സുകളായ വെണ്മണി, ചേലപ്പറമ്പ്, ശീവൊള്ളി മുതലായവരുടെ ഒറ്റശ്ലോകങ്ങളും പൂരപ്രബന്ധവും നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരുന്നില്ല' എന്ന നിരാശാബോധംവരെ സാഹിത്യനിരൂപണത്തിലെ ഏകപക്ഷീയമായ ഈ സന്മാർഗ്ഗദർശനം ചെന്നെത്തി(വെള്ളംകുളത്തു കരുണാകരൻനായർ, 1115 : 232) വ്യത്യസ്തങ്ങളായ കാവ്യജനുസ്സുകളെപ്പോലും കൂട്ടിപ്പിടിച്ച് സാമാന്യവത്കരിക്കലും ഈ ഘട്ടത്തിലെ സ്വാഭാവികനിരൂപണസമ്പ്രദായമായി. ഇവയിലെല്ലാം ഒരേപോലെ വ്യാപിച്ചുനില്ക്കുന്നത് ശൃംഗാരവും ആഭാസത്തരവും മാത്രമാണെന്നായിരുന്നു ചരിത്രബോധമുള്ള ഇളംകുളവും കണ്ടെത്തിയത്.

മണിപ്രവാളത്തെക്കുറിച്ചുള്ളധാരണകൾ ഈ മട്ടിൽത്തന്നെ ഏറെക്കാലം തുടർന്നുപോന്നു. അവയെ ചർച്ചയ്ക്കെടുക്കുന്ന ഏക സ്ഥലം അക്കാദമികമണ്ഡലമായിരുന്നു. പ്രത്യേകിച്ച് കലാശാലാപഠനരംഗം. അവിടത്തെ ചർച്ചയുടെ പൊതുരീതി മണിപ്രവാളകൃതികളെ ശൃംഗാരമാത്രപ്രധാനങ്ങളായി വിവരിക്കലായിരുന്നു. ചുരുക്കം ചിലപ്പോൾമാത്രം ഇവയിലെ സാമൂഹികാംശങ്ങൾ പരിഗണിക്കുന്നതും കാണാം. അതാകട്ടെ, പ്രതിഫലനവാദപരമായിരുന്നുതാനും. ഈ കാഴ്ചപ്പാടിൽനിന്നു നോക്കുമ്പോൾ അച്ചിപ്പെണ്ണുങ്ങളെ അടിമുടി വിവരിക്കലും അവരെ പിരിഞ്ഞതിന്റെ വിരഹം ആവിഷ്കരിക്കലുമായി മണിപ്രവാളത്തിന്റെ ഒരേയൊരു പണി. ഇതെല്ലാം ചരിത്രയാഥാർത്ഥ്യമാണെന്നുമായി. ഡയറിക്കുറിപ്പെഴുത്തല്ല കവിയുടെ പണിയെന്ന് ഈ പണ്ഡിതന്മാർ മറന്നുപോവുകയും ചെയ്തു.

മണിപ്രവാളകൃതികൾ ശൃംഗാരപ്രധാനമായതുകൊണ്ട് അവയിലെ അങ്ങാടിവർണ്ണനകൾ വിട്ടുവായിക്കണമെന്നായിരുന്നുവല്ലോ ഇളംകുളത്തിന്റെ വാദം(2016: 76). മണിപ്രവാളത്തിൽ അശ്ലീലമുണ്ടെന്നും അദ്ദേഹം ഉറപ്പിച്ചു. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ, അവതാരികയിൽ, ആർങ്ങാവേക്കാൾ നവരമയിരുർ ഇത്യാദി പച്ചത്തെറികൾ ലീലാതിലകകാരനെപ്പോലെ ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശകാരനും പ്രിയമായിരുന്നുവെന്നും ഒരു വാദമുന്നയിച്ചത്(2016:31). മലയാളത്തിന്റെ ഭാഷാസ്വഭാവവും സന്ധിനിയമങ്ങളും അറിയുന്നവർക്ക് അവിടെ ഒരുവക തെറിയുമില്ല. അനുസ്വാരവും സ്വരവും സന്ധിചെയ്യുമ്പോൾ പൊതുവേ മകാരം ആദേശിക്കുന്നത് കേരളഭാഷയുടെ സ്വഭാവമാണ്. എങ്ങനെയെന്നു നോക്കുക:

തരം + അല്ല = തരമല്ല(അം + അ)
മരം + ആണ് = മരമാണ്(അം + ആ)

വിവരം + ഇല്ല = വിവരമില്ല(അം + ഇ)
തരം + ഉണ്ട് = തരമുണ്ട്(അം + ഉ)
പണം + ഉണ്ട് = പണമുണ്ട്(അം + ഉ)
ജലം + ഊറ്റി = ജലമൂറ്റി(അം + ഊ)
കുളം + ഏത് = കുളമേത്(അം + ഏ)
കനം + ഓടെ = കനമോടെ(അം + ഓ)

ഇതനുസരിച്ച്, നവരം + അയിരൂർ = നവരമയിരൂർ എന്നേ വരൂ. അതും കവിതയിൽ വൃത്തനിയമങ്ങളെക്കൂടി അനുസരിക്കണമെന്നിരിക്കേ. ഉദാഹരണങ്ങൾ ഇനിയും ഏറെയുണ്ടാവാം. മലയാളത്തിലെ സന്ധിയും സമാസവും അറിയാത്ത ആളൊന്നുമല്ല ഇളംകുളം. എന്നിട്ടും ഇങ്ങനെയാണു സ്ഥാപിച്ചുകളഞ്ഞത്. ഇനി, ആർങ്ങാവിന് മധ്യകാല മലയാളത്തിലോ പില്ക്കാലമലയാളത്തിലോ വല്ല ദൂരർത്ഥവുമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അതുമായിച്ചേർത്തുവച്ചും ആലോചിക്കാമായിരുന്നു.

ഇതുപോലെ അങ്ങാടിച്ചരക്കുകളുടെ സാംസ്കാരികാർത്ഥവും അങ്ങാടിഭാഷണങ്ങളിലെ ഭാഷാരാഷ്ട്രീയവും അദ്ദേഹത്തിനു പിടികിട്ടിയിരുന്നില്ല. അവ വിട്ടുവായിക്കാമെന്നാണദ്ദേഹത്തിന്റെ നിദേശം. വിട്ടുവായിക്കാൻവേണ്ടി ഒരു കവിയും ഒരു വാക്കുപോലും തങ്ങളുടെ കൃതികളിൽ കുത്തിത്തിരുകാറില്ലെന്ന് ഈ നിരൂപകൻ മറന്നുപോയി. പൂട്ടുതുറക്കാൻ കഴിയാത്ത സന്ദിഗ്ധതകളിൽ ചെന്നുചാടുമ്പോൾ ഇളംകുളത്തിന്റെ ധിഷണ, ഇത്തരം ആത്മഹത്യാക്കുറിപ്പുകൾ എഴുതിവെച്ചു പിന്മാറുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. ഒരുപക്ഷേ, മധ്യകാലകേരളത്തിലെ ഉപഭോഗവസ്തുക്കളുടെ അങ്ങാടിജീവിതം ഇളംകുളത്തിനു തിരിഞ്ഞുകിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ അക്കാലംവരെയുണ്ടായിരുന്നതും താൻ വളർത്തിയെടുത്തതുമായ കേരളചരിത്രരചനാപദ്ധതികൾക്ക് പുതിയൊരു വഴി തുറന്നു കിട്ടാൻ സാധ്യതയുണ്ടായിരുന്നു. ഇക്കാര്യം അങ്ങാടിപ്പെരുമയെപ്പറ്റി ചർച്ച ചെയ്യുന്ന അധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്.

മണിപ്രവാളം ശൃംഗാരകവിതാമയമാണ്; സ്ത്രീവർണ്ണനാപരമാണ്. ലീലയ്ക്ക് ശൃംഗാരലീലയെന്നർത്ഥം കല്പിച്ച്, ശൃംഗാരകേളികൾക്ക് ഒന്നാം സ്ഥാനം കൊടുക്കുന്ന കവിതാപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ലക്ഷണഗ്രന്ഥമെന്നു ലീലാതിലകത്തെ വിളിക്കുന്നത് ഉചിതമാണെന്ന് പി.വി. വേലായുധൻ പിള്ള വാദിക്കുന്നു(2004: 14). ഉണ്ണിച്ചിരുതേവീചരിതം, ഉണ്ണിയാടീചരിതം, ഉണ്ണിയച്ചീചരിതം എന്നിവയുടെ പേരുകൾകൊണ്ടുതന്നെ ഉള്ളടക്കം വ്യക്തമാണത്രേ(2004: 41). ഉണ്ണിയച്ചീചരിതത്തിന്റെ പ്രകടമായ ലക്ഷ്യം ദേവദാസീസുന്ദരിയായ നായികയെ സ്തുതിക്കുകതന്നെ(2004:

54). എങ്കിലും ഉണ്ണിയച്ചീചരിതത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം മുഴുവൻ അതു നമുക്കു തരുന്ന ചരിത്രവസ്തുതകളിലും സാമൂഹികവസ്തുതകളിലും അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്നു ഇവയിൽ കാണുന്ന നായികാവർണ്ണനകൾമാത്രം വെച്ചുകൊണ്ട് ഭോഗലാലസമായിരുന്നു അക്കാലത്തെ സമുദായമെന്നു പൊതുവെ അധിക്ഷേപിച്ചുപറയുക അസമീക്ഷ്യകാരിതതന്നെയാകും (2004: 57). ജയദേവന്റെ ഗീതഗോവിന്ദം അസഭ്യനിർഭരമായ ശൃംഗാരമാണെങ്കിലും ഐശ്വരകേളീവർണ്ണനയാണല്ലോ. പക്ഷേ, കേരളത്തിലെ മണിപ്രവാളം ഭക്തിശാഖയുമായി നേരിട്ടുബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു പെട്ടെന്നങ്ങു സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്(2004: 62) എന്നിങ്ങനെ പോകുന്നു പി.വിയുടെ വാദങ്ങൾ.

ആകെ ഒരു പിടികിട്ടായ്മ! മുൻവിധികൾ എങ്ങനെ ഒരു പഠിതാവിനെ കുഴക്കുമെന്നതിന് നല്ല ഉദാഹരണമാണിത്. ഗീതഗോവിന്ദത്തിലെ ശൃംഗാരത്തെ അതിലെ ഭക്തി ശുദ്ധീകരിച്ചെടുത്തു. പക്ഷേ, മണിപ്രവാളത്തെ പുണ്യാഹം തളിക്കാൻ ഭക്തി ഇടപെട്ടതുമില്ല. പിന്നെ വിമർശിക്കാതെ എന്തുചെയ്യും? ഇനി ഭക്തിപ്രസ്ഥാനവുമായി ബന്ധമുണ്ടെങ്കിലും അതങ്ങു സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടത്രേ. ഇക്കാലമത്രയും നടത്തിയ മണിപ്രവാളവിമർശനം പാഴാവുമെന്ന ഭയമല്ലേ ഇവിടെ പി.വിയെ വാങ്മയാഭ്യാസം (verbal circus) കാണിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്.

വൈശികതന്ത്രം

മണിപ്രവാളത്തിലെ 'ആദ്യ'കൃതി വൈശികതന്ത്രമാണെും അക്കാലത്തെ സദാചാരഭ്രംശത്തിന്റെ തെളിവാണ് ഇതെന്നും വിമർശകന്മാർ പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഇളംകുളമാണ് വൈശികതന്ത്രത്തിന്റെ അവതാരികാരൻ. ഇതിൽ ഇദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചനിലപാടുകൾ ഇങ്ങനെയാണ്:

1. ഗണികകൾക്കുവേണ്ടി നല്ല ഒരു സാഹിത്യം സംസ്കൃതത്തിലുണ്ട്. 2. രാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും വൈശികവൃത്തിയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്നു. 3. ഗണികാവൃത്തിക്ക് ഏറ്റവും കൂടുതൽ പ്രചാരം ലഭിച്ചത് തെക്കേഇന്ത്യയിലാണ്. 4. സമ്പദ്സമൃദ്ധിയിൽ നിന്ന് ഉടലെടുത്ത അസാന്മാർഗ്ഗികജീവിതമാണ് ഇമ്മാതിരി കാവ്യങ്ങളുടെ ഉല്പത്തിക്കു കാരണമായത്. 5. കേരളത്തിലെ ഗണികാസാഹിത്യശാഖ ആരംഭിച്ചത് നമ്പൂതിരിമാരാണ്. 6. അക്കൂട്ടത്തിൽപെട്ടതാണ് വൈശികതന്ത്രം. 7. അമേരിക്കയിൽ ഇന്ന് (1960-70 കളിൽ) ലൈംഗികസാഹിത്യത്തിനു സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രോത്സാഹനവും 13-മുതൽ 15-വരെ ശതകങ്ങളിൽ

വൈശികതന്ത്രംപോലുള്ള കൃതികൾക്ക് കേരളത്തിൽ ലഭിച്ച പ്രചാരവും ഒരേ പരിതസ്ഥിതിയിലാണ് വീക്ഷിക്കേണ്ടത്(1968, പു. 9-17).

ഇളംകുളത്തിന്റെ, മേല്പറഞ്ഞ വാദത്തിന്ന് അടിസ്ഥാനപരമായി ചില പോരായ്മകളുണ്ട്. മൂന്ന്, അഞ്ച് പ്രസ്താവനകൾ നോക്കുക. മൂന്നാമത്തെ പ്രസ്താവനയിൽ ഇദ്ദേഹം ഉപയോഗിക്കുന്നത് പാരിമാണിക (quantitative) വിശകലനമാണ്. അക്കാലത്ത് ദക്ഷിണേന്ത്യയിലായിരുന്ന കൂടുതൽ പ്രചാരമെന്നു പറയണമെങ്കിൽ അഭ്യൂഹം മതിയോ? സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ വേണ്ടേ? കേരളത്തിൽ ഈ സാഹിത്യശാഖ ആരംഭിച്ചത് നമ്പൂതിരിമാരാണെന്നും അഭ്യൂഹംമാത്രം. നമ്പൂതിരിമാർക്ക് ആധുനിക പൂർവഘട്ടത്തിൽ ഇവിടത്തെ സാഹിത്യവ്യവഹാരത്തിൽ കാര്യമായ പങ്കുണ്ടായിരുന്നതായി ഒരു സാഹിത്യചരിത്രവും പറയുന്നില്ല. വെൺമണികൾവരെയുള്ള കാലമെടുത്താൽ ചെറുശ്ശേരി, പുനം (15-ാം ശതകം), പൂന്താനം (16-17), മഴമംഗലം, നീലകണ്ഠൻ (17-ാം ശതകം) തുടങ്ങി അഞ്ചാറു ഭാഷാകവികളേയും കാക്കശ്ശേരി, മേൽപുത്തൂർ തുടങ്ങി ചില സംസ്കൃതകവികളേയുമേ കാണാനുള്ളൂ. മറ്റുനമ്പൂതിരിമാർ മിക്കവാറും മീമാംസ, വ്യാകരണം, ജ്യോതിഷം, ജ്യോതിശാസ്ത്രം, ഗണിതം, തന്ത്രം എന്നീ മണ്ഡലങ്ങളിലാണ് ഇടപെട്ടിരുന്നത്. സാമൂതിരിനാട്ടിലെ, പതിനെട്ടരക്കവികളെന്ന പത്തൊൻപതു പണ്ഡിതന്മാരിൽ ശുദ്ധകവികളായുള്ളത് പുനവും വസുമതീമാനവിക്രമം നാടകമെഴുതിയ കാക്കശ്ശേരിയുമാണ്(ഉദ്ദണ്ഡനാവട്ടെ, കവിതയ്ക്കു പുറത്തും വ്യവഹരിച്ചിരുന്നു). എന്നിട്ടും സാഹിത്യത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാർക്ക് മുമ്പും കൈയുമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു കണ്ടെത്തിയ ഗവേഷണബുദ്ധി അപാരംതന്നെ.

സംസ്കൃതത്തിലേയും ദക്ഷിണേന്ത്യൻ ഭാഷകളിലേയും ഗണികാസാഹിത്യത്തിന്റെ പന്തിയിലാണ് ഇളംകുളം ഇക്കൃതിക്കും ഇലവെച്ചത്. കാലം 13-ാം ശതകമാണെന്ന് ഉറപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഭോഗപരതയിൽ മുഴുകിയ നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാണിതെന്ന് മറ്റൊരിടത്ത് ഇദ്ദേഹംതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുമുണ്ട്(1998: 203-04). ഇവിടെത്തുടങ്ങിയ അഭ്യൂഹങ്ങളാണ് മണിപ്രവാളത്തെക്കുറിച്ചുണ്ടായ പില്ക്കാലചർച്ചകളുടെ ദിശതന്നെ നിർണയിച്ചത്. മണിപ്രവാളത്തിലെ ആദ്യകൃതിതന്നെ ഗണികാസാഹിത്യമാണെങ്കിൽ ബാക്കിയുള്ള കൃതികളെല്ലാം മഹിളാളിമഹാസ്പദവും അശ്ലീലവും ആകണമല്ലോ. ഈ ന്യായപ്രകാരം, മണിപ്രവാളം = ശൃംഗാരം/അശ്ലീലം എന്ന സമവാക്യം അക്കാദമിക ചർച്ചകളിൽ സ്ഥാനംപിടിച്ചു. അതുകൊണ്ട് മണിപ്രവാളപഠനം ഇവിടെനിന്നുതന്നെ തുടങ്ങണം.

വൈശികതന്ത്രത്തിന്റെ കർത്താവ് ആരാണെന്ന ചോദ്യത്തിന്ന് ഇതുവരെ ഉത്തരമായിട്ടില്ല. ഏതായാലും ഇന്നുകാണുന്നരൂപത്തിൽ ഇതിന്റെ പ്രസാധനം നടത്തിയത് ഡോ. കെ രാമചന്ദ്രൻനായരാണ്. കേരളസർവകലാശാലാശേഖരത്തിലെ മന്ത്രാങ്കത്തിന്റെ കയ്യെഴുത്തു പ്രതി, ഉള്ളൂരിന്റെ ശേഖരത്തിൽനിന്നുകിട്ടിയ നാലു കടലാസ്പകർപ്പുകൾ എന്നിവയിൽനിന്നാണ് ഇതിലെ ശ്ലോകങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്നു കിട്ടിയത്. അവയുടെ പൂർവാപരക്രമംപോലും നിശ്ചയിച്ചത് ഈ പ്രസാധകനാണ്. എന്നു മാത്രവുമല്ല, ഈ പ്രസാധനം പൂർണമല്ലെന്നു സമ്മതിക്കാനും ഇദ്ദേഹം മടിക്കുന്നില്ല. ഇതൊരു സംശോധിതസംസ്കരണമല്ല, അതിന്നാധാരമാക്കാവുന്ന താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങൾ കിട്ടിയിട്ടുമില്ല എന്നും അദ്ദേഹം സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. ഇക്കാര്യം കൃതിയുടെ മുഖവുരയിൽ (1969: 5) അദ്ദേഹം തുറന്നുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

വൈശികതന്ത്രവും പി.വി.യെ ഒട്ടൊന്നുമല്ല കുഴക്കിയത്. അദ്ദേഹം ഇളംകുളത്തിനെ കണ്ണടച്ചു പിന്തുടർന്നതുകൊണ്ടുണ്ടായ ധർമസങ്കടങ്ങൾ നോക്കുക:

"....കേരളപാണിനി വിവരിക്കുന്ന അനുനാസികാതിപ്രസരം, പുരുഷഭേദനിരാസം മുതലായ വർണ്ണപരിണാമനയങ്ങളുടെ ശരിയായ സ്വാധീനം വൈശികതന്ത്രത്തിൽകാണാം ....എന്നാൽ കാലഗണനപ്രകാരം പിന്നീടുണ്ടായ ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശാദികൃതികളിൽ ഈ ഭാഷാനയങ്ങളുടെ പ്രാബല്യം ഇത്രയ്ക്കു കാണുന്നില്ല. എന്താവാം അതിനു കാരണം? വൈശികതന്ത്രം കൂടുതൽ ആധുനികമാണെന്നു പറഞ്ഞാലോ? അതു പറ്റില്ല. ലീലാതിലകകാരൻതന്നെ വൈശികതന്ത്രശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ..... കാലത്തിന്റെ പുരോഗതിയിൽ പകർത്തെഴുത്തുകാർ അവരവരുടെ കാലത്തെ ഭാഷാസ്വഭാവമനുസരിച്ചു പുതുക്കിയെഴുതി ആധുനികമാക്കിയെന്നു വാദിച്ചാലോ?... എന്നാൽ ചില ശ്ലോകങ്ങളിൽ ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഭാഷ പരിഷ്കരിച്ചുകളഞ്ഞു എന്ന വാദം നിലനില്ക്കുകയില്ല. ....വൈശികതന്ത്രത്തിലെ ആധുനികമെന്നുതോന്നിക്കുന്ന ഈ സ്വഭാവങ്ങൾ അതിപ്രാചീനവ്യവഹാരഭാഷയുമായി അടുത്ത ബന്ധം പുലർത്തുന്നു" (2004 : 95-96).

ആധുനികവും പ്രാചീനവും വേർതിരിക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്ന് ഇനി ആർക്കും സംശയം തോന്നേണ്ട കാര്യമില്ലല്ലോ! ഒന്നുകൂടി സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ ഇതു പലകാലത്തായി പലരെഴുതിയ ശ്ലോകങ്ങളുടെ ഒരു കെട്ടു മാത്രമാണെന്നു തിരിച്ചറിയാൻ പറ്റിയേനേ. പക്ഷേ, ഏകകാലികമായ കവിസൃഷ്ടിയെന്നുള്ള മുൻധാരണയിൽ ചെന്നുപെട്ടാൽപ്പിന്നെ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ.

വൈശികതന്ത്രം ഒരു പ്രാചീനഗ്രന്ഥമാണെന്നും അതിലെ കുറെ ശ്ലോകങ്ങളെടുത്തു മന്ത്രാങ്കത്തിൽ ചേർത്തതാണെന്നും ഉള്ളൂർ തെറ്റിദ്ധരിച്ചതാണ്(1990: 325-26). സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ ഒരേ ആശയം ഉൾക്കൊള്ളു ശ്ലോകങ്ങൾ കൃതിയിൽ പലയിടങ്ങളിലായി ചിതറിക്കിടക്കുന്നതു കാണാം. ഇതിനെ മുൻനിർത്തി, വൈശികതന്ത്രം ഒരു കാലത്തേയോ ഒറ്റക്കവിയുടേയോ സൃഷ്ടിയല്ലെന്നു കെ.പി. ശങ്കരനും എം.ആർ. രാഘവവാരിയരും മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിലെഴുതിയ ലേഖനത്തിൽ (2003: 30-33, 62) ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. വിശദാംശങ്ങളിലേക്കു കടക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലെങ്കിലും രണ്ടുദാഹരണങ്ങൾമാത്രം ചർച്ച ചെയ്യാം.

പ്രസിദ്ധമായ, "എന്മുത്തിമുത്തിയവൾ മുത്തിയവൾക്കു നാലാം..". എന്നുതുടങ്ങുന്ന ശ്ലോകമാണ് ആദ്യത്തേത്. വാക്കുകളിൽ ചെറിയ വ്യത്യാസത്തോടെ രണ്ടാമത്തേതിലും അതേ ആശയമാണു കാണുന്നത്. ഇത് ഒരു സൂചനയാണ്. തുടർന്നുവരുന്ന പലശ്ലോകങ്ങളിലും ചില ആശയങ്ങൾ ഇതേപോലെ ആവർത്തിക്കുകയാണ്. ഉദാഹരണത്തിന്ന് കാമുകന്മാരോട് എങ്ങനെയൊക്കെ പെരുമാറണമെന്നു പറയുന്ന നാലുശ്ലോകങ്ങളുണ്ട്:

ചെന്നത്തളത്തിലൊരുവന്നൊരുമന്ദഹാസം
മറ്റേവനോട്ടു മകളേ കുനുചില്ലികൊണ്ടും
മൂന്നാമവന്നു പിരികം മുറുപാട്ടു താഴ്ത്തി
നേത്രങ്ങൾകൊണ്ടുപറ പിന്നെവരുന്ന പുംസാം (18)

19,21,22 ശ്ലോകങ്ങളും ഈ വഴിക്കാണ്. ഇവിടെയും പറയുന്നത് ഒന്നു തന്നെ—എല്ലാ കാമുകരേയും ഒരുപോലെ പരിഗണിക്കണം. ആഢ്യർ, കവികൾ, കാമുകർ തുടങ്ങിയവരെ എങ്ങനെയാണു വശത്താക്കേണ്ടതെന്നു പറയുന്ന അടുത്ത നാലു ശ്ലോകങ്ങളും ഇതിന്റെ തുടർച്ചയാണ്. കാമുകർ, ചേടികൾ, വീടർ, മാണവകർ, ശ്രാവകർ, ജളർ, പ്രഭുക്കൾ തുടങ്ങിയ ചില പേരുകൾക്കൂടി വരുമെന്നുമാത്രം.

ഇനി, നാല്പത്തിരണ്ടുമുതൽ നാല്പത്തിയൊൻപതുവരെ (42, 43, 44, 47, 48, 49, 159) യുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾ നോക്കുക. ഇവ, നീചേഷുസംഗമൊരനർത്ഥപരംപരായാ (42), നീചേഷു സംഗമിള നീലവിലോചനേ തേ (49), നീചേഷു നിൻമനസി നിന്ദ കിടക്കവേണം (156) എന്നൊക്കെയുള്ള മട്ടിൽ നീചന്മാരെ അടുപ്പിക്കരുതെന്ന ഉപദേശമാണ്. ഇതിത്രയും ആവർത്തിക്കേണ്ടതുണ്ടോ? ഇക്കഥ നില്ക്കട്ടെ. അടുത്തതു നോക്കാം.

അറുപത്തിയൊൻപതിനും എഴുപത്തിയൊൻപതിനുമിടയിലുള്ള ഏഴുശ്ലോകങ്ങളിൽ പറയുന്നത് പുരുഷവശ്യത്തിനുള്ള

ഉപാധികളെക്കുറിച്ചാണ്. മന്ദസ്മിതം, മധുരവാണി, വണക്കം, ദയ, സൗജന്യം, ആർദ്രത, മനോഹരത, വിലാസം, താരുണ്യം ഈ ഒൻപതത്രേ പുരുഷവശ്യങ്ങൾ: വശ്യങ്ങളൊന്നുമിവയൊൻപതുമെ വേണ്ടാ (ശ്ലോ. 69). നേരിയ മാറ്റങ്ങളോടെയാണ് ഇവ ഈ ശ്ലോകങ്ങളിൽ ആവർത്തിക്കുക. വിലാസം, കള്ളനോക്കായും മധുരവാണി, കാമംവിളയും വാക്കായും മാറുമെന്നുമാത്രം! തൊട്ടടുത്ത ശ്ലോകത്തിൽ ഇത് എട്ടാവുതും കാണാം.

പുരുഷഗുണവിശേഷസാരവിദ്യാ
യുവജനവശ്യമിതെട്ടുമെന്നിയില്ല.—(70)

ചിലയിടത്ത്, ആനുകൂല്യവും(72) അനുവർത്തനവും(73) മാത്രം മതി വശീകരിക്കാനെന്നും പറയും. ആശ്ചര്യം തന്നെ മുപ്പത്തിയേഴ ശ്ലോകത്തിന്നപ്പുറത്ത്, ഇവ അഞ്ചാണ് എന്നു പറയുന്നതും കാണാം. അതും രണ്ടിടത്ത്:

ഭൂയോപി കേൾക്ക മകളേ പുരുഷൻ വരുമ്പോൾ
നീ ചെയ്യുവേണ്ടുമുപചാരപദങ്ങളഞ്ച് (111).

174-ാമത്തെ ശ്ലോകവും ഇതേ ആശയം ആവർത്തിക്കുന്നു. ഒൻപത്, എട്ട്, അഞ്ച്, ഒന്ന് എല്ലാം കണക്കുതന്നെ. എന്തൊരു മറവിക്കാരൻ! ഇത്ര കിഴക്കാണോ ഈ കവിയുടെ പടിഞ്ഞാറ്? ഇതുപോലെ ആവർത്തനങ്ങളും പൂർവാപരബന്ധമില്ലായ്മയും ഇനിയും കാണാം.

ഇതെല്ലാം വൈശികതന്ത്രത്തെപ്പറ്റി താഴെ പറയുന്ന നിഗമനങ്ങളിലേക്കാണു നയിക്കുന്നത്:

1. പദങ്ങളും പാദഖണ്ഡങ്ങളും പാദങ്ങൾതയെും അതേപടി ആവർത്തിക്കുന്നു.
2. പലയിടത്തും മുൻശ്ലോകങ്ങളുടെ ഛായ പകർന്നിട്ടുണ്ട്.
3. ഒരേ ആശയംതന്നെ കൃതിയിൽ പലയിടത്തായി ചിതറിക്കിടക്കുന്നു.
4. ആദിമധ്യാന്തപ്പൊരുത്തമില്ല.
5. ഇതെല്ലാം അലങ്കാരശാസ്ത്രവിധിപ്രകാരം കാവ്യദോഷങ്ങളാണ്.
6. അശ്ലീലമെന്നു വിളിക്കാൻമാത്രം കൃതിയിൽ ഒന്നുമില്ല.

ആകെമൊത്തം മനസ്സിരുത്തി വായിച്ചാൽ, പ്രതിഭാസ്പർശമില്ലാത്ത ഏതോ നാലാംകിട കവിയുടെ രചനയാണിതെന്നു പറയേണ്ടിവരും. കൂട്ടത്തിൽ മറ്റൊന്നുകൂടി—ഈ കൃതിയിലെ പല ശ്ലോകങ്ങളേയും വേണമെങ്കിൽ മുന്നോട്ടോ പിന്നോട്ടോ മാറ്റാം. വായനയ്ക്ക് ഒരു തടസ്സവും

ഉണ്ടാവില്ല. ഏതു കൃതിക്കും അവശ്യം വേണം, ഒരു ആദിമധ്യാന്തപ്പൊരുത്തമൊക്കെ. ഉപദേശാത്മകരചനയാവുമ്പോൾ പ്രത്യേകിച്ചും. എന്നാൽ ഇവിടെ അതില്ല. ശ്ലോകങ്ങളിൽനിന്നു ശ്ലോകങ്ങളിലേക്കുള്ള തുടർച്ച ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടേയില്ല.വാസ്തവമിതാണ്. വൈശികതന്ത്രം ഒരൊറ്റക്കവിയുടെ സൃഷ്ടിയല്ല. പലകാലത്ത് പലരെഴുതിയ ശ്ലോകങ്ങൾ പില്ക്കാലത്ത് ആരോ ശേഖരിച്ചതാണ്. പല ശ്ലോകങ്ങളിലും ഭാഷ ആധുനികമാണെന്നു പി.വി. വേലായുധൻപിള്ളക്കു തോന്നിയതു സത്യമാണ്. അദ്ദേഹത്തിനു പക്ഷേ, പൊരുൾ തിരിഞ്ഞുകിട്ടിയില്ലെന്നുമാത്രം.

ഏതാനും സ്തോത്രങ്ങളും കുറെ ഒറ്റശ്ലോകങ്ങളും ഒഴിവാക്കിയാൽ മണിപ്രവാളകാവ്യങ്ങൾ പൊതുവെ നായികാവർണ്ണനാപരങ്ങളാണ് എന്നാണ് എം.എം. പുരുഷോത്തമൻ നായരുടെ കണ്ടെത്തലും (പു. 65). പൊതുവെ പറഞ്ഞുറച്ച ധാരണകളുടെ പിന്നാലെയാണ് ഈ വിശകലനവും നീങ്ങുന്നത്.

സമകാലമണിപ്രവാളപഠനങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള വലിയ വിശകലനങ്ങളിലേക്ക് ഇവിടെ കടക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും ആനുഷംഗികമായി രണ്ടുമൂന്നു പഠനങ്ങൾകൂടി സൂചിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എൺപതുകളുടെ അന്ത്യത്തിലാണ് മറ്റൊരു പാരായണം സാധ്യമാണ് എന്നു തെളിയിച്ചുകൊണ്ട് എം.ആർ. രാഘവവാരിയരുടെ പഠനം പുറത്തുവരുന്നത്. കുന്തൽവാദത്തിലെ വരികൾക്കിടയിൽനിന്ന് ലീലാതിലകകാരന്റെ ഭാഷാരാഷ്ട്രീയം വിശകലനം ചെയ്യാനാണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യശ്രമം. ദേശം, ഭാഷ. സാഹിത്യം എന്ന ഒരു ത്രിത്വത്തെ മുൻനിർത്തിയാണ് കേരളഭാഷ എന്നൊരു ഭാഷയെ ഈ കൃതി സ്ഥാനപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. ഉണ്ണിയച്ചീ-ഉണ്ണിയാടീചരിതങ്ങളിലും അനന്തപുരവർണനത്തിലും മറ്റുമുള്ള 'പരദേശി' പരാമർശങ്ങളെക്കൂടി ആധാരമാക്കിയാണു വാരിയർ ഈ നിഗമനത്തിലെത്തുന്നത്. ഭാഷയേയും വേഷത്തേയും മുൻനിർത്തി മണിപ്രവാളകവികൾ ഒരു തരത്തിലുള്ള സ്വ-പരവ്യാവർത്തനമാണു നടത്തുന്നതെന്നും അതിന്റെ സിദ്ധാന്തവത്കരണമാണ് ലീലാതിലകം നടത്തുന്നതെന്നും ഈ പഠനം ഉറപ്പിക്കുന്നു (1993: 24-28).

മണിപ്രവാളപഠനങ്ങളുടെ ചരിത്രത്തിലാദ്യമായി ആംശികവീക്ഷണങ്ങളെ വകഞ്ഞുമാറ്റാനുള്ള ശ്രമം ഈ ഘട്ടത്തിലാണ് ആരംഭിക്കുന്നത്. മണിപ്രവാളകൃതികളുടെ ഘടനാവിശകലനം ഈ വഴിയിൽ കൂടുതൽ വെളിച്ചം പകർന്നു. ഇതൊരു കാര്യമായ വഴിത്തിരിവുതന്നെയായിരുന്നു. കാരണം, മണിപ്രവാളത്തിന്റെ ഘടനയെക്കുറിച്ചുള്ള സൂക്ഷ്മപഠനങ്ങളൊന്നും ഇക്കാലംവരെയും നടന്നിട്ടില്ല. ഈ വിഷയത്തിൽ വാരിയർ മുന്നോട്ടുവച്ച കാഴ്ചപ്പാടുകളുടെ ഒരു സംഗ്രഹം ഇങ്ങനെ കുറിക്കാം:

(മണിപ്രവാളത്തിലെ) ആഖ്യാനാംശങ്ങൾ മുഴുവനും ഒരു വിപുലമായ ഭൂമിശാസ്ത്രമേഖലയിൽ ഔചിത്യപൂർവം വിന്യസിച്ചാൽ സന്ദേശകാവ്യങ്ങളുടെ രൂപമായി. ...ഈ ബൃഹദാഖ്യാനത്തിലെ ഒരു ക്ഷേത്രവർണ്ണന മാത്രമെടുത്ത് ഭ്രതക്കണ്ണാടിപോലുള്ള ഒരാഖ്യാനത്തിൽക്കൂടി കാണിച്ചുതന്നാൽ അതിന്ന് അനന്തപുരവർണനം എന്ന കൃതിയെപ്പോലുള്ള രൂപം സിദ്ധിക്കും. ...ആഖ്യാനാംശങ്ങളിൽനിന്ന് ഉചിതമായവ തെരഞ്ഞെടുത്ത് ഒരു നായികയേയും അവളുടെ ഗ്രാമം, നഗരം, ക്ഷേത്രം തുടങ്ങിയ ജീവിതപരിസരങ്ങളേയും കൂടിച്ചേർത്ത് അച്ചീചരിതങ്ങളുടെ രൂപം നിർമ്മിക്കാം. ആട്ടക്കാരികളായ പലപല നായികമാരെ ഒരൊറ്റ ആഖ്യാനസൂത്രത്തിലിണക്കിയാൽ ചന്ദ്രോത്സവംപോലെ ഒരു കൃതിയായി. അച്ചീചരിതങ്ങളുടെ ആഖ്യാനരൂപത്തിൽനിന്ന് അങ്ങാടി, അമ്പലം, ഗ്രാമം, നായികാഗൃഹം എന്നീ ആഖ്യാനാംശങ്ങളെല്ലാം നീക്കിയാൽ ലഘുകാവ്യങ്ങളുടെ രൂപത്തിലുള്ള നായികാവർണനയുമായി (2007:)

ഈ വിശകലനസമ്പ്രദായം പക്ഷേ, വേണ്ടത്ര അക്കാദമികശ്രദ്ധ പിടിച്ചുപറ്റിയില്ല. പതിഞ്ഞുപോയ പാഠങ്ങളിൽ മനസ്സടക്കിക്കിടക്കുമ്പോൾ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ എളുപ്പമാണല്ലോ. ചിന്തിക്കുന്നതു ഭാരമായി മാറുമ്പോൾ, “പുതുവഴി വഴിപാടിനുമാത്രം” മെന്നാവുമല്ലോ നാട്ടുനടപ്പ്.

ഇളംകുളത്തിന്റെ പഠനരീതിയെ വിമർശിച്ചുകൊണ്ടാണ് പി. സോമന്റെ വരവ്. 90’ കളിൽ മാതൃഭൂമി, ഭാഷാപോഷിണി, ഗ്രന്ഥാലോകം, സംസ്കാരകേരളം, ദേശാഭിമാനി തുടങ്ങിയ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ വെളിച്ചംകണ്ടവയാണ് ഈ പഠനങ്ങൾ. കേരളത്തിലെ നമ്പൂതിരിമാരെല്ലാം സുഖലോലുപരും മൂരിശൃംഗാരക്കൂട്ടന്മാരുമായിരുന്നുവെന്ന ചരിത്രമെഴുത്ത് നിഷ്പക്ഷമായിരുന്നില്ല എന്നു സോമൻ കരുതുന്നു. മാത്രമല്ല, നമ്പൂതിരിമാരുടെ വിഷയാസക്തിയെ പൊലിപ്പിച്ചുകാണിക്കാൻ കേരളചരിത്രത്തിൽ ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത ദേവദാസിസമ്പ്രദായത്തെ ഇളംകുളം കുഞ്ഞൻപിള്ളയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്കൂളിൽപെട്ട ചരിത്രകാരന്മാരും സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്തതാണെന്നും ഈ നിരൂപകൻ നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്(2001 :32).

ഇളംകുളത്തിന്റെ വ്യക്തിപ്രഭാവം കാരണം മണിപ്രവാളം ശൃംഗാരൈകമാത്രനിഷ്ഠമാണെന്ന ഒരു ധാരണ ഇക്കാലമത്രയും മണിപ്രവാളപഠനങ്ങളിൽ മേൽക്കൈ നേടുകയും ചെയ്തു. സംഘംകൃതികളെ പിന്തുടർന്ന് പാഠപരാവർത്തനങ്ങളിലൂടെ ചരിത്രസൃഷ്ടി നടത്തുകയാണ് ഇളംകുളം ചെയ്തത്. എഴുപതുകളുടെ തുടക്കത്തിൽ ഇളംകുളത്തിന്റെ നിരീക്ഷണങ്ങളെ വേണ്ടിടത്തെല്ലാം തിരുത്തിയും പരിഷ്കരിച്ചും എം.ജി.എസ്.

നാരായണൻ രംഗത്തുവന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗവേഷണപ്രബന്ധം ഏറെനാൾ പുറത്തുവരാതിരുന്നത് ഇളംകുളത്തിന്റെ ചരിത്രധാരണകളെ കൂടുതൽകാലം വിമർശനവിധേയമാവാതെ അക്കാദമികരംഗത്ത് ഉറപ്പിച്ചുനിർത്താൻ കാരണമായി.

സംഘംകൃതികളിൽനിന്നും ഉദ്പാദിപ്പിച്ചെടുത്തിരിക്കുന്ന പ്രാചീന കേരളചരിത്രത്തെ സംശയത്തോടുകൂടി മാത്രമേ വായിക്കാൻ കഴിയൂ (പു. 9) എന്നു സൂക്ഷ്മമായി വിലയിരുത്തുന്ന പി. സോമൻ പക്ഷേ, മരുമക്കത്തായലൈംഗികതയിലെ അയഞ്ഞ സംബന്ധവ്യവസ്ഥയിൽനിന്നാണ് മണിപ്രവാളകാവ്യങ്ങളുണ്ടാവുന്നതെന്ന അയഞ്ഞ നിഗമനത്തിലാണ് ചെന്നെത്തുന്നത്. മരുമക്കത്തായലൈംഗികജീവിതത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമാണ് മണിപ്രവാളസാഹിത്യം (2001: 46) എന്ന കാഴ്ചപ്പാടിലേക്കാണ് ഇദ്ദേഹം ചെന്നുചാടുന്നതും. സാഹിത്യം കാലത്തിന്റെ കണ്ണാടിയാണെന്ന പഴയ വിശ്വാസമാണ് ഇതിനു പിന്നിൽ.

മരുമക്കത്തായം മുഴുവൻ നമ്പൂതിരിമാരുടെ കാമകേളിക്കുള്ളതായിരുന്നുവെന്ന ഈ വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമെന്താണാവോ? അമ്പലവാസി-നായർസ്ത്രീകളുടെ ബഹുഭർത്തൃത്വം അവരെ വേശ്യാസമാനകളായും സംബന്ധത്തെ വേശ്യാനുഭവമായും ചിത്രീകരിക്കാൻ സഹായിച്ചു എന്നും ഈയൊരു ഉപരിവർഗലൈംഗികബോധമാണ് പ്രാചീന മണിപ്രവാളകൃതികളുടെ പാഠം എന്നുമുള്ള കാര്യത്തിൽ സോമനു സംശയമില്ല (പു. 55). കേരളത്തിലെ മരുമക്കത്തച്ചികൾ ധനാഢ്യരും പ്രമാണികളുമായ നമ്പൂതിരിമാരെ സംബന്ധക്കാരായി ലഭിക്കാനാണ് ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നത് (പു. 91) എന്നും ഇദ്ദേഹം അഭ്യൂഹിക്കുന്നുണ്ട്. രാമചരിതത്തിന്റെ പിൻഗാമിയായി പേരെടുത്ത തിരുനിഴൽമാലയിൽ (രണ്ടാം ഭാഗം, നാലുറ്, പു. 75) ദേവന്മാരും നാനാജാതിക്കാരും ആറന്മുളയപ്പന് നാവെലയിടുന്ന ഒരു ഭാഗമുണ്ട്. ഇവിടെ വാരിയന്മാരെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ കവി നടത്തുന്ന പരാമർശം ഇങ്ങനെയാണ്:

പാരിൽവിളങ്കുമാറൻമുളയപ്പനെ
വാരിയെന്മാർകണ്ടു നാവെലയിട്ടോർ
കാരിയമായൊരു പെങ്കെട്ടിനാലത-
ങ്ങാരണർക്കാക്കിയഴന്നങ്ങിരിപ്പോർ

വാരിയന്മാർ കാര്യമായി പെണ്ണുകെട്ടും. എന്നിട്ട് ഭാര്യയെ നമ്പൂതിരിമാർക്കു കൊടുത്ത് ദുഃഖിച്ചിരിക്കും എന്നർത്ഥം. ഇതേ ആശയം മന്ത്രാങ്കത്തിന്റെ ആട്ടപ്രകാരത്തിലും കാണുന്നുണ്ട്. അതിൽ വാസവദത്തയുടെ അമ്പലത്തിലേക്കുള്ള യാത്രയുടെ ഒരു വിവരണമുണ്ട്.

രാജകുമാരിയോടൊപ്പം സഖിമാരായ ചെറുമികളും പോവുന്നു. ഈ യാത്ര കണ്ട് അവരുടെ ജാരന്മാരായ നാനാജാതികളും കൂടെ പോയത്രേ. കൂട്ടത്തിൽ വാരിയന്മാരുമുണ്ട്. സമുദായവിമർശനത്തിനൊരു സന്ദർഭമൊത്തു കിട്ടിയ ചാക്യാരുടെ കൊട്ട് ഇങ്ങനെ:

പെണ്വാ പുമാൻ വായസസംവിഭാഗീ
മാപ്രക്കറിഭ്യാം ഖലു മൃഷ്ടഭോജീ
ജായാപ്രദാനാദ്വിജലാളനീയഃ
ശ്വകാഷ്ഠവാരീ ഖലു വാരിയോസൗ

ഇതിൽ മൂന്നാംപാദത്തിലെ, ജായാപ്രദാനാൽ ദ്വിജലാളനീയ– ജായയെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് ദ്വിജലാളനയേറ്റുവാങ്ങുന്നവൻ എന്ന പ്രയോഗം ശ്രദ്ധിക്കുക (1980: 117).

ഒന്നു മുന്നോട്ടുപോയാൽ മധ്യകാലചമ്പുക്കളും നമ്പ്യാർക്കവിതകളും നടത്തുന്ന ബ്രാഹ്മണോപാലംഭം കാണാം[16]. ഭാഷാരാമായണം ചമ്പുവിലേയും ഭാഷാനൈഷധം ചമ്പുവിലേയും ആൾക്കൂട്ടസന്ദർഭങ്ങളിലാണ് ഇതു കടന്നുവരുന്നത്. ദക്ഷിണയ്ക്കും ഭക്ഷണത്തിനുമായി അവർ നടത്തുന്ന പരാക്രമങ്ങളെ കവികൾ ഹാസ്യാത്മകമായിട്ടാണു വർണിക്കുന്നത്. ഇതു നമ്പ്യാർക്കും പ്രിയപ്പെട്ട വിഷയമാണ്. നമ്പൂതിരി, നായർ, പട്ടർ ഈ മൂന്നു വകക്കാരാണല്ലോ നമ്പ്യാരുടെ പരിഹാസങ്ങൾക്ക് ഏറെ വിധേയമായത്. ഒട്ടേറെ തുള്ളൽപ്പാട്ടുകളിൽ നമ്പൂതിരിമാരെ വിമർശിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളുണ്ട്. എന്നാൽ ഇവയിലൊരിടത്തും നമ്പൂതിരി-നായർ സംബന്ധം പരാമൃഷ്ടമായിക്കാണുന്നില്ല.

സംബന്ധങ്ങളും ചിറ്റങ്ങളും സുലഭമായി ആവിഷ്കരിക്കാൻ മടിക്കാത്ത തച്ചോളിപ്പാട്ടുകളിലൊരിടത്തും നമ്പൂതിരിസംബന്ധം ചർച്ചചെയ്യുന്നതായി കാണുന്നില്ല. അവിടെ നായന്മാരാണ് നായർസ്ത്രീകളെ കാമിക്കുന്നതും പുടവകൊടുക്കുന്നതുമെല്ലാം. ആരോമൽച്ചേവകരുടെ പാട്ടുകളിലും ചിറ്റങ്ങളും വിവാഹേതരബന്ധങ്ങളും കടന്നുവരുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇവയെല്ലാം സൂചിപ്പിക്കുന്നത് സംബന്ധം ഒരു നമ്പൂതിരി-നായർകേന്ദ്രിതവ്യവഹാരമായിരുന്നുവെന്ന് ഉറപ്പിച്ചു പറയാനാവില്ല എന്നാണ്. അതേസമയത്തുതന്നെ പല കോവിലകങ്ങളിലും തമ്പുരാട്ടിമാരുടെ കൂട്ടിരിപ്പുകാരായി നമ്പൂതിരിമാരുണ്ടായിരുന്നു എന്നതും വാസ്തവമാണ്. ഭാരതഗാഥയിൽ ഇതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു പരാമർശവും കാണാം.[17] മധ്യകാലകേരളചരിത്രത്തിൽ നായന്മാരേക്കാൾ ഉയർന്ന പദവിക്കാരാണ് തങ്ങളെന്നു കരുതിപ്പോന്നവരായിരുന്നു നാടുവാഴികളും സാമന്തന്മാരുമെന്നതു മറ്റൊരുകഥ. അപ്പോൾ, സംബന്ധസമ്പ്രദായത്തെക്കുറിച്ചുള്ള

ഏതോ ചില ധാരണപ്പിശകുകളാവണം ഇത്തരം കാഴ്ചപ്പാടിലേക്ക് ഈ നിരൂപകനെ നയിച്ചതെന്നുവേണം കരുതാൻ. മധ്യകാലത്ത് ഒരു തരത്തിലുമുള്ള സമ്പൂതിരി-നായർ സംബന്ധമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു വാദിക്കാനല്ല ഇവിടത്തെ പുറപ്പാട്. എന്നാൽ അതിലേക്കുമാത്രം ചുരുക്കാനും അതിന്റെ ഉല്പന്നമാണു മണിപ്രവാളസാഹിത്യമെന്നു വാദിക്കാനും പഴുതില്ലെന്നു കാണിക്കാൻ മാത്രമാണ്. ഒരുപക്ഷേ, ഇന്ദുലേഖാക്കാലത്തോടെ ലിഖിതസാഹിത്യത്തിൽ വൻതോതിൽ പ്രമാണപ്പെട്ടു കിട്ടിയ ഒന്നാവാം നായർ നമ്പൂതിരിസംബന്ധം. ഇതിന്റെ സാമാന്യവത്കരണമായിരിക്കണം മണിപ്രവാളപഠനങ്ങളിൽ നമ്പൂതിരിവിരുദ്ധതയായി കടന്നുവന്നത്.

മേല്പറഞ്ഞ നമ്പൂതിരിസിദ്ധാന്തം എം.ജി.എസ്. നാരായണനും പഥ്യമാണ്. പയ്യന്നൂർപ്പാട്ടിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പഠനത്തിൽ ആനുഷംഗികപരാമർശമായിട്ടാണെങ്കിലും അങ്ങനെയൊരു കാഴ്ചപ്പാട് ഇദ്ദേഹം മുന്നോട്ടു വയ്ക്കുന്നുണ്ട്. നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ അധികവും സമ്പൂതിരി നായർ സാഹിത്യമാണ് എന്നും മണിപ്രവാളകൃതികൾ നമ്പൂതിരിമാരുടേതാണ് എന്നും എം.ജി.എസ്സ്. വാദിക്കുന്നു[18]. എന്നാൽ ചരിത്രസാധ്യതകൾ ആ ദിശയിലേക്കല്ല ചൂണ്ടുന്നത്. പതിനെട്ടര എന്ന പത്തൊൻപതു കവികളിൽ മൂന്നുപേർ മാത്രമേ കാവ്യവ്യവഹാരത്തിലേർപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളൂവെന്നു കേരളസാഹിത്യചരിത്രം നേരത്തേ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

വ്യത്യസ്തമായ ഒരു പഠനംകൂടി സൂചിപ്പിച്ച് ഈ പ്രകരണം ഉപസംഹരിക്കാം. തൊണ്ണൂറുകളിൽ സോമശേഖരൻ നടത്തിയ ഒരു പഠനമാണിത്. മണിപ്രവാളകാവ്യങ്ങളിലെ ലൈംഗികതയെ അവയിലെ അന്തർധാരയായ ഹാസ്യവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ചാണ് സോമശേഖരൻ വിശകലനം ചെയ്യുന്നത്. പാത്രഭാഷണങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ലൈംഗികപരാമർശങ്ങൾ ജളഭാഷണങ്ങളാണെന്നാണ് സോമശേഖരന്റെ നിരീക്ഷണം(2010: 95). ജളഭാഷണങ്ങളിൽ പെടുത്തുകവഴി വാസ്തവത്തിൽ അവയെ അപവദിക്കുകയാണ് ഇക്കൃതികൾ ചെയ്യുന്നതെന്ന വാദമാണ് ഇദ്ദേഹം മുന്നോട്ടു വയ്ക്കുന്നത്. പരിഹാസം ലൈംഗികതയുടെ നേർക്കല്ല, ലൈംഗികാർത്തിയുടെ നേർക്കാണെന്നും സോമശേഖരൻ തുടരുന്നുണ്ട്(ടി.).

പില്ക്കാലത്തെഴുതിയ മറ്റൊരു ലേഖനത്തിൽ[19] മണിപ്രവാളഗവേഷകർ മധ്യകാലമലയാളത്തോടു ചേർത്തുവെയ്ക്കുന്ന ജന്മിസങ്കല്പത്തെ സോമശേഖരൻ വിമർശിക്കുന്നുണ്ട്. പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ കേരളസമൂഹത്തിൽ ജന്മി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നില്ലെന്നാണ് ഈ ഗവേഷകന്റെ

ഉപദർശനം. ഇതു ശരിയാവാനിടയുണ്ട്. കാരണം ആദ്യകാലക്ഷേത്രരേഖകളിലൊന്നും ജന്മി എന്നാരു വാക്ക് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നില്ല. ക്ഷേത്രസംബന്ധിയായ കാര്യങ്ങളാണ് ഇവയിൽ മിക്കതിന്റെയും വിഷയം[20]. ക്ഷേത്രത്തിലേക്കു വരേണ്ടുന്ന നെല്ലിന്റെ കണക്കും അതുകൊണ്ട് നടത്തേണ്ടുന്ന അനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ വിവരവുമാണ് ഈ രേഖകളിലുള്ളത്.

സവിശേഷമായി പരിഗണിക്കേണ്ട ഒരാശയമാണ് ഇദ്ദേഹം മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുന്നത്. എൻവിയുടെ ശൈലി കടമെടുത്തു പറഞ്ഞാൽ ഏറെദൂരം പിന്തുടർന്നുപോകേണ്ട ഒരു മുയൽതന്നെ (എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയർ 1982:) കാരണം, ഉണ്ണിയച്ചീ-ഉണ്ണിയാടീ-ഉണ്ണിച്ചിരുതേവീ ചരിതങ്ങൾ പൊതുവേ മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുന്ന ചിത്രമിതാണ്. നാലുദശാബ്ദത്തോളം ഈ സാഹിത്യത്തെ മൊത്തത്തിൽ അശ്ലീല/ലൈംഗികസാഹിത്യമാക്കിയ, പരപ്പേറിയ ഒരു വിമർശനപാരമ്പര്യത്തോട് ഇടഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് ഇദ്ദേഹം ഈ നിഗമനങ്ങളിലെത്തുന്നത് എന്നതു കാണാതിരുന്നുകൂടാ.

സോമശേഖരന്റെ വാദത്തോട് ഒന്നുകൂടി കൂട്ടിച്ചേർക്കേണ്ടതുണ്ട്. പാത്രകർമങ്ങളും പാത്രഭാഷണങ്ങളുമാണല്ലോ—ഭാഷണവും ഒരു കർമ്മമാണ്!—ഇതിവൃത്തത്തെ ചലനാത്മകമാക്കുന്ന ഘടകങ്ങൾ. സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ ജല്പഭാഷണങ്ങളായി മാത്രമല്ല, ജല്പകർമ്മങ്ങളുടെ രൂപത്തിലും മണിപ്രവാളകൃതികളിൽ ലൈംഗികതയുടെ ആവിഷ്കരണമുണ്ടെന്നു കാണാം. ഇവിടെ കവിവാക്യമാണ് പാത്രഭാഷണമല്ലെന്ന വ്യത്യാസമേയുള്ളൂ. രണ്ടിടത്തും താത്പര്യം ഒന്നുതന്നെ:

1. ...കിമപി കിഴക്കു ചുവക്കുമ്മുന്നേ
മുറ്റമുപേത്യ മുറിശ്ലോകാദികൾ
മൂളിമുരന്റവളറിവാനായ്ക്കൊ-
ണ്ടിറപാർത്തൊട്ടേർച്ചുവർമീത്തേ തലനീട്ടി..
കാളമ്പള്ളിച്ചെന്നേനിന്റാ-
ളന്റത്താഴി കടിച്ചിതു സത്യം ...
നിന്നെ വശിപ്പാനായൊരു വശ്യമൊ-
രുത്തൻകുട്ടിത്തന്നോന്റേതാൻ
എന്റാൽ പോര കിടപ്പാനെന്റിവണ്ണം
ജാള്യമുരുട്ടി നിതാന്തം.(ഉണ്ണിയച്ചി., ഗദ്യം 23)

2. ഉടനുടനപരാമൊരേണനേത്രാം
ഝടിതി കരണ്ടകമിട്ടുമാണയിട്ടും
ഇടയിലിയടിലോമലോട്ടു കർണ്ണേ

സുരതമതീവവതാമിരന്നിരന്ന്
ഇനിയ വിടജനേന ഗ്ദ്ധമന്ത;
പരിഹസിതാ ബഹിരീഡിതാ നിതാന്തം
പ്രഭുജളരുമിവണ്ണമുണ്ടു തസ്മിൻ
മുഹുരറിയിച്ചു നിജാലയേ വിഭ്രതിഃ (ഉണ്ണിയാടി., ശ്ലോ. 167-68)

3....അത്താഴിക്ക കളത്രമിരുപ്പാനുണ്ണിച്ചിരുതേവിക്കൊരുവണ്ണം
നമ്മെ വശിപ്പാൻ ഭാഗ്യം പോരും തായുമുവന്നു വെറുപ്പിച്ചാ-
ളെന്റിത്ഥം പളകും പലപല ഡംഭം ജാഡ്യവുമജ്ഞാനവുമിടവിരിയും
പടവാർത്താകൃതി വിടപരിഹാസാൻ....(ഉണ്ണിച്ചിരുതേവി., ഗദ്യം 30)

ഇതിൽ അവസാനത്തേതു നോക്കുക. ഉണ്ണിച്ചിരുതേവിയുടെ കോയിൽപ്പരിസരത്തു ചെന്നുകൂടിയ ജളന്മാരിലൊരാൾ, തന്നെ വശീകരിക്കാൻവേണ്ടിടത്തോളം ഭാഗ്യം അവൾക്കുണ്ടെന്നാണു പറയുന്നത്! തന്റെ പതിയാവാൻ സീതയ്ക്കു വേണ്ടത്ര യോഗ്യതയുണ്ടെന്ന് വിശ്വവിജയിയായ രാവണനെപ്പോലുള്ളവരെക്കൊണ്ടു പറയിക്കുന്നതു[21] പാത്രപ്രഭാവം കാണിക്കാനാണ്. ദരിദ്രവാസികളും വൃത്തിഹീനരുമായ ജളന്മാരെക്കൊണ്ടു കവികൾ പറയിക്കുന്നതും ഇതുതന്നെ. അതായതു മണിപ്രവാളകൃതികളിൽ പരിഹാസവേളകളിലാണു രതിസംബന്ധികളായ പരാമർശങ്ങൾ ഏറെയും കാണുന്നത് എന്നർത്ഥം. ഇതു സൈദ്ധാന്തികമായി ലീലാതിലകവും ശരിവയ്ക്കുന്നു. ഇതിലെ എട്ടാം ശില്പത്തിൽ ലൈംഗികതയേയും ജളത്വത്തേയും ചേർത്തുവെയ്ക്കുന്ന ഒരു ശ്ലോകമുണ്ട് നോക്കുക:

കുലധനമിഹ ശാന്തി വിട്ടജസ്രം
മിളിയുഴുതിട്ടവെയൊക്കെയും മറന്ന്
നടികുലമുടി നങ്ങയെന്റഴയ്ക്കും
തുളുവനൊളം ജളരങ്ങുമിങ്ങുമില്ല (ശ്ലോ. 202)

തുളുവന്റെ 'അച്ചിപ്പിരാന്താ'ണിവിടെ പരാമൃഷ്ടം. വിമർശ്യപാത്രം പരദേശിയായതുകൊണ്ട് പരിഹാസത്തിന്റെ മൂർച്ചകൂട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. മണിപ്രവാളകവികൾ നടത്തുന്ന സ്വത്വ/സ്വത്വാപരവ്യാവർത്തനത്തിന്റെ തെളിവായി രാഘവവാരിയർ ഈ ശ്ലോകത്തെ വിലയിരുത്തുന്നതു ശ്രദ്ധിക്കുക (1993: 24-28).

അരങ്ങുവഴി

കൂടിയാട്ടവേദിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് നിരവധി മണിപ്രവാളശ്ലോകങ്ങളുടെ വരവ്. മണിപ്രവാളത്തിന്റെ വികാസപരിണാമങ്ങൾക്ക്

കൂടിയാട്ടം ചെയ്യിട്ടുള്ള സഹായം വേണ്ടപോലെ ആദ്യകാലവിചിന്തനങ്ങളിൽ വിഷയമായിട്ടില്ല. ഈ വിചിന്തനങ്ങൾ ഏറെയും തോലന്റെ കഥപറയുകയും ചില ശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ തീരുന്നു. സംസ്കൃതനാടകങ്ങളിലെ നായകന്റെ ശ്ലോകങ്ങൾക്ക് വിദൂഷകന്റെ പ്രതിശ്ലോകങ്ങളായിട്ടാണ് ഇവയുടെ വരവ്. മൂലശ്ലോകത്തിന്റെ ഛായ ഹാസ്യാത്മകമായി അനുകരിക്കുന്ന ശ്ലോകങ്ങളാണിവയിൽ വലിയൊരു ഭാഗവും. സ്വപ്നവാസവദത്തത്തിലെ "ബഹുശോപ്യപദേശേഷു...", "ചന്ദനലതാഗൃഹമിദം..." തുടങ്ങിയ നായകവാക്യങ്ങളുടെ പ്രതിശ്ലോകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധങ്ങളാണല്ലോ.

"ബഹുശോപ്യമി ചേറിട്ടു
യയാ മാം നോക്കമാണയാ
ഹസ്തേന സ്രസ്തശ്ശൂർപ്പേണ
കൃതമാകാശചേറിതം"

"ഉരൽതിങ്ങു മുരൽപ്പിര താ-
നരലാൽ ഭൂഷിതമപി പ്രിയം ന മമ
കുരളച്ചെറുമീരഹിതം
കറികൂടാത്തോരു ഭോജനം പോലെ"-

ഹാസ്യാത്മകങ്ങളാണ് ഇവയെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഒറ്റയും തെറ്റയുമായി വേറേയും പരിഹാസശ്ലോകങ്ങൾ തോലന്റെ പേരിൽ പ്രചരിക്കുന്നതും നോക്കുക.[22] ഇവയെല്ലാം സൂചിപ്പിക്കുന്നത് മണിപ്രവാളത്തിന് ഹാസ്യത്തിന്റേതായ ഒരു മുഖംകൂടിയുണ്ടെന്നല്ലേ?

മറുവശത്ത്, കൂടിയാട്ടത്തിൽനിന്നുള്ള ഒട്ടനവധി ആശയങ്ങൾ മണിപ്രവാളസാഹിത്യത്തിൽ കടന്നുവരുന്നുണ്ട്. മന്ത്രാങ്കത്തിലെ വസന്തകന്റെ അങ്ങാടിവർണനയിൽനിന്നാണ് മണിപ്രവാളകൃതികളിലെ അങ്ങാടിവർണനയുടെ വരവ്. മന്ത്രാങ്കത്തിൽ അറുനൂറോളവും ഉണ്ണിയാടിചരിതത്തിൽ ഇരുനൂറ്റമ്പതിന്നടുത്തും അനന്തപുരവർണ്ണനത്തിൽ ഇരുനൂറ്റിരുപതിലധികവും ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തിൽ എൺപതിന്നടുത്തും ചരക്കുകളുടെ പേർ പരാമർശിച്ചു കാണുന്നതു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഒരർത്ഥത്തിൽ മന്ത്രാങ്കത്തിലെ വസന്തകൻ കാണാത്ത യാതൊരു ചരക്കും പ്രാചീനമണിപ്രവാളകൃതികളിലെ അങ്ങാടികളിലില്ല എന്നു പറയേണ്ടിവരും.[23]

മണിപ്രവാളത്തിലെ ശരീരവർണ്ണനയാണല്ലോ പ്രശ്നം. അതിന്റെ ഉറവിടങ്ങൾക്കും രംഗകലാബന്ധമുണ്ട്. സംസ്കൃതത്തിലെ മഹാകാവ്യപാരമ്പര്യമല്ല ഇത്തരം വർണ്ണനകൾക്കു പ്രേരകം എന്നുവേണം കരുതാൻ.

ഇതും കൂടിയാട്ടപാരമ്പര്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പഞ്ചാംഗം ആട്ടുക എന്നൊരു ഏർപ്പാടുണ്ട് കൂടിയാട്ടത്തിൽ. വിരഹിയായ നായകൻ നായികയുടെ ആകാരവടിവുകളെ മുദ്രകളിലൂടെ അതിസൂക്ഷ്മമായി വിവരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായമാണിത്. ആശ്ചര്യചൂഡാമണിയിൽ രാമൻ സീതയുടെ പഞ്ചാംഗം ആടാറുണ്ട്. സുഭദ്രാധനഞ്ജയത്തിൽ അർജ്ജുനൻ സുഭദ്രയുടെ പഞ്ചാംഗം ആടുന്നതു കാണാം. നടന്മാർ ഇതു മനോധർമ്മമനുസരിച്ചു പൊലിപ്പിക്കും. ഇതു കേശാദിപാദമായും പാദാദികേശമായും പതിവുണ്ട്. ഇതിന്റെ വാങ്മയരൂപത്തിലുള്ള ആവിഷ്കാരമാണു മണിപ്രവാളകൃതികളിൽ കാണുന്നത്. തൊട്ടപ്പുറത്ത് ആട്ടപ്രകാരങ്ങളിൽ കാണു വാസവദത്താവർണ്ണനംകൂടി നോക്കുക. ഇതു കേശാദിപാദമായും തിരിച്ചും കാണുന്നുണ്ട്:

പർവചന്ദ്രനെ പോരുന്ന ഗർവൊഴിച്ച മുഖാംബുജം
ഇണ്ടമാലകണക്കേപോയ് നീണ്ടുരുണ്ട ഭുജദ്വയം
അഭിമാനത്തെയുണ്ടാക്കുമിഭകുംഭസ്തനങ്ങളും
മുലയെക്കാത്തുതാൻവല്ലാതുഴലുംമധ്യവല്ലരി
വരിനെൽക്കതിരെപ്പോലെ വിരിയും രോമരാജിയും
ചാരുപൊൻ കദളിത്തണ്ടിൽ നേരുളാമൂരുഭാരവും
തെളിഞ്ഞ കുപ്പിയോടൊപ്പം വിലസുന്ന കണക്കഴൽ
നക്ഷത്രധവളാകാരം സുന്ദരം നഖവും തഥാ.... -

തുടർന്നുള്ള പാദാദികേശവർണ്ണനയ്ക്ക് (ചെങ്ങിന തളിരൊളി ചേർന്നുവിളങ്ങിച്ചെവ്വരി ചിതറിനചേവടിയുഗളാ..) ഉണ്ണിച്ചിരുതേവീചരിതത്തിലെ, "ചെന്താമരമലർ ചേവടിയെന്റാൽ ചെന്തളിരെന്നെ വെടിഞ്ഞിടുമല്ലോ.. എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഗദ്യവുമായി (ഗദ്യം 18) വലിയ സാദൃശ്യം കാണുന്നുണ്ട്. സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ഉള്ളൂർ ഉദ്ധരിക്കുന്നവയാണ് ഈ ആട്ടപ്രകാരശ്ലോകങ്ങൾ. ഇപ്പോൾ ഈ ഭാഗങ്ങൾ വിസ്തരിച്ച് രംഗത്തുപയാഗിക്കാറില്ല എന്നാണറിവ്. എങ്കിലും സ്ത്രീശരീരവർണ്ണനയിൽ നിരക്കെ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഒരുക്കുകളാണ് ഇവയെന്ന് ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ വ്യക്തമാവും.

കവിസമയങ്ങൾ: വരമൊഴിയിലെ മുന്നൊരുക്കുകൾ

വാമൊഴിവഴക്കപ്പാട്ടുകളിലെ ഒരുക്കുശീലുകൾക്കു[24] സമാന്തരമായി വരമൊഴിയിലും ചില മുന്നൊരുക്കുകളുണ്ട്. ഇവയാണു കവിസമയങ്ങൾ. വർണ്ണനകളെ നിറം പിടിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി കവികൾ ആശ്രയിക്കുന്ന ചില സങ്കേതങ്ങളാണിവ. അശാസ്ത്രീയവും അലൗകികങ്ങളുമായ അർത്ഥങ്ങളാണിവയെന്നു കാവ്യമീമാംസയിൽ രാജശേഖരൻ പറയുന്നുണ്ട്(1982: 166). ഏതേതു വർണ്യങ്ങൾക്കു യോജിച്ച ഉപമാനങ്ങളേത്,

ഏതേതു വർണിക്കുമ്പോൾ എന്തെല്ലാം വർണിക്കണം എന്നൊക്കെ ഇതനുസരിച്ച് ചില പൊതു ധാരണകളുണ്ട്. ഇവയുമായി പരിചയപ്പെടു ന്നതിനാണ കവികൾ മുൻഗാമികളുടെ രചനകൾ അടുത്തറിയണമെന്ന് ആചാര്യന്മാർ പറയുന്നത്. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ നോക്കാം:

1. രാത്രിയായാൽ ചക്രവാകങ്ങൾ ഇണപിരിഞ്ഞു ദുഃഖിക്കും 2. കീർത്തി വെളുത്തിരിക്കും 3. ചന്ദനവും ചന്ദ്രനും വിരഹത്തിൽ പൊള്ളിക്കും 3.ചകോരങ്ങൾ നിലാവു കുടിക്കും 4. സൂര്യനും താമരയും കാമുകീകാമുകന്മാർ/ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ ആണ്. 5. വല്ലികളും വൃക്ഷ ങ്ങളും ദമ്പതിമാർ ആണ്.

അതുപോലെ, സുന്ദരിയാണെങ്കിൽ ശബ്ദം കുയിൽ, ഹംസം, വീണ ഇവയിൽ ഒന്നിന്റെ നാദംപോലിരിക്കണം. സ്തനങ്ങൾ ആകൃതികൊ ണ്ട് ആനയുടെ മസ്തകം, ചെപ്പ്, പന്ത്, താമരമൊട്ട്, സ്വർണകുംഭം, പമ്പരം, പർവതം ഇവയ്ക്കുസമാനമായിരിക്കണം. മദ്ധ്യത്തിൽ മൂന്നുമട ക്കുകൾ വേണം, കൃശമധ്യയായിരിക്കണം, സ്തനഭാരംകൊണ്ട് മദ്ധ്യം ക്ലേശിക്കണം, മിഴികൾ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം, മൂക്ക് കിളിച്ചുണ്ടുപോ ലേയോ എള്ളിൻപൂപോലേയോ വേണം—ഇങ്ങനെ പലതും കവികൾ പറയും. ഇതൊന്നും ശാസ്ത്രീയമല്ല, വാസ്തവവുമല്ല. പക്ഷേ കവിമനസ്സിന് ഇവയുടെ സൗന്ദര്യാത്മകതയിലേക്കാണ നോട്ടം. മേൽപറഞ്ഞ സങ്കേ തങ്ങൾ ഒറ്റയ്ക്കൊറ്റയ്ക്കോ പലതും കലർന്നോ അലങ്കാരങ്ങളിൽ വരാം. ഇവ ഇങ്ങനെയാണ ചില അലങ്കാരങ്ങളിൽ തെളിയുന്നത്:

1. കോകസ്ത്രീ വിരഹത്തീയിൻ പുകയല്ലോ തമസ്സിത് (ഉത്പ്രേക്ഷാ ചർച്ച—ഭാഷാഭൂഷണം)

2. ഹന്തവിശ്വമപി നിന്നുടെ കീർത്ത്യാ
സന്തതം വെളുവെളുത്തു ചമഞ്ഞൂ (മീലിതം - ഭാഷാഭൂഷണം)

3.ഹന്ത! ചന്ദ്രമുഖിക്കിന്നു
ചെന്തീയായതു ചന്ദനം (വിരോധാഭാസം - ഭാഷാഭൂഷണം)

4.പുഞ്ചിരിയായതോ ചന്ദ്രിക ചെഞ്ചെമ്മേ
അഞ്ചാതെചൊല്ലാമതെല്ലാരോടും
ഏണാങ്കമൗലിതൻ നേത്രചകോരങ്ങൾ-
ക്കുണായി മാറുമോ അല്ലയായ്കിൽ
(വിഷ്ണുമായാവർണനന- കൃഷ്ണഗാഥ)

ചിലപ്പോൾ ഉപമാനങ്ങളൊന്നും ഉപമേയത്തിന്റെ വൈശിഷ്ട്യത്തോടു തുല്യമല്ലെന്നും പറയും. ഇതും വർണ്യവസ്തുവിന്റെ സൗന്ദര്യാധിക്യം

വ്യഞ്ജിപ്പിക്കാനുള്ള തന്ത്രമാണ്.

1. ഒപ്പം നില്ലാ മനസിജമണിച്ചെപ്പു ജാനുദ്വയത്തോ-
   ടപ്പാലാക്കും കരികരരുചീം കമ്രമൂരുപ്രകാണ്ഡം
   (ഉണ്ണുനീലി., ഉ.സ.; 52)
2. മംഗലമൽകുൽ മണൽത്തിടിലെന്റാൽ
   മദനൻതേർത്തട്ടരിയപ്പെട്ടും....
   (ഉണ്ണിച്ചിരുതേവീചരിതം. ഗദ്യം 16)

ഈ പ്രവണത, ഭാഷാരാമായണം ചമ്പുവിൽ (രാമാവതാരം, ഗദ്യം 10) അതീതയൗവനയും ഗർഭിണിയുമായ, കൗസല്യയുടെ സ്തനവർണ്ണന വരെയും എത്തുന്നുണ്ട്: 'നറുമ്പമ്പരം പന്തുപൂന്തൊത്തുചക്രങ്ങൾ, പൊൽക്കുംഭമംഭോജമൊട്ടു, ദ്രിവൃന്ദങ്ങളിത്യാദി പേർത്തും പദാർത്ഥങ്ങളെപ്പേരുമൾപ്പോരിൽ നെറ്റിക്കുനേരെത്തി വെട്ടിജ്ജയിച്ച്'വയത്രേ ദശരഥന്റെ പട്ടമഹിഷിയുടെ സ്തനങ്ങൾ! അപ്പോൾ പ്രശ്നം, നായിക ഗണികയോ രാജമഹിഷിയോ എന്നതല്ല എന്നു വ്യക്തമായല്ലോ.

തമിഴ്-തെലുഗുസാഹിത്യങ്ങൾ

തൊട്ടടുത്ത് തമിഴ്-തെലുഗുസാഹിത്യത്തിലേക്കു നോക്കിയാൽ നമ്പൂതിരിമാർക്കും മലയാളസാഹിത്യത്തിനും അപ്പുറത്തും സ്ത്രീശരീരവർണനകളുണ്ട് എറിയാം. പൊരുനരാറ്റുപ്പട, മധുരൈക്കാഞ്ചി, നെടുനൽവാട തുടങ്ങിയ പഴന്തമിഴ് പാട്ടുകളിലുമുണ്ട് ശരീരപരതയുടേയും ലൈംഗികതയുടേയും ആഖ്യാനങ്ങൾ[18]. ഇതും മണിപ്രവാളത്തെ ആക്രമിച്ചവരുടെ കണ്ണിൽ പെട്ടില്ല! പൊരുനരാറ്റുപ്പടയിലെ വിവരണം നോക്കുക:

കരിമണൽതിരകൾപോലെ അളകാവലി, ശശികലയൊത്ത ലലാടം, കുലവില്ലൊത്തു വളഞ്ഞ പുരികം, കാന്തിയും കുളിർനനവുമുള്ള കടമിഴികൾ, ...മിനുത്ത പൂടരോമമുള്ള കണങ്കൈ, ... ചുണങ്ങണിമാറിൽ ഈർക്കിൽപ്പൊളിപോലും നടുവിലോടാതെ ഞെരുങ്ങിപ്പൊങ്ങിയ കുചഭാരം, നീർച്ചുഴിപോലെയും സലക്ഷണവുമായ പൊക്കിൾത്തടം, നോക്കിയാൽ കാണാത്തത്ര ഇടുങ്ങിയ അരക്കെട്ട്,....വലിയ പിടിയാനയുടെ തുമ്പിക്കൈപോലെ ഒഴുക്കമായി തമ്മിലുരസുന്ന തുടകൾ സാമുദ്രിക ലക്ഷണമൊത്തതും പൊടിരോമമുള്ളതുമായ കണങ്കാൽ. (25-43).

ഇതിലെ ഒരുക്കുകളുടെ വംശബന്ധവും വ്യക്തമാണല്ലോ. തമിഴ് പണ്ഡിതനായ ഇളംകുളത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ ഇതു പെട്ടില്ലെന്നു വരുമോ? ഇവയുടെ നേർക്ക് കണ്ണടച്ചത് എന്തിനായിരുന്നുവെന്ന അന്വേഷണം ഇന്നും പ്രസക്തമാകുന്നു.

മധ്യകാലതെലുഗുസാഹിത്യവും ശരീരികസൗഭാഗ്യങ്ങളെ ആഘോഷിച്ചിരുന്നു. മുഖ്യമായും പദംപാട്ടുകളാണ് ഈ വഴിക്കു ചരിച്ചിരുന്നത്. മണിപ്രവാളസാഹിത്യത്തിൽ കാണാത്ത തരത്തിലുള്ള വൈകാരികമായ ആവിഷ്കാരമാണു പദംപാട്ടുകളിലുള്ളത്. ഇവയിൽ പലതും ഗീതഗോവിന്ദത്തിലെ രതിപരതയെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നവയാണ്. ഈശ്വരോന്മുഖമാണെന്ന തോന്നലുയർത്തി ശാരീരികതയെ മുൻനിർത്തുകയാണിവ. സ്ത്രീ സ്വരങ്ങളിലുള്ള ഈ പാട്ടുകളിൽ മിക്കപ്പോഴും ദേവൻതന്നെയാണു കാമുകവേഷമണിയുന്നത്. ക്ഷേത്രയ്യയുടെ ചില പദങ്ങൾ ഇങ്ങനെ പോകുന്നു:

1. എത്ര വേഗമാണു പ്രഭാതമെത്തിയത്!.. കാമത്തോടെ നീയെന്നെ വിളിച്ചു—പെണ്ണേ എന്നിലേക്കുവരൂ. നിന്റെ ചുണ്ടുകൾ എന്റേതിനോടു ചേർന്നിരിക്കവേ ...പ്രഭാതമായി!... നിന്റെ ഗാഢാലിംഗനം അയഞ്ഞു പോകുന്നതിനുമുൻപ് പ്രഭാതമെത്തി! ചില അംഗങ്ങളിൽ നീ കയ്യോടിച്ചപ്പോൾ ഞാനുയർത്തിയ ശീൽക്കാരങ്ങൾ വളർത്തുതത്ത അനുകരിച്ചതുകേട്ട് കിടക്കയിൽ നമ്മളെങ്ങനെ ചിരിച്ചുപോയില്ല? അടുത്തുവരാൻപറഞ്ഞ് നീ ഒരു കാടനെപ്പോലെ എന്നെ പ്രണയിച്ചു. ഞാൻ നിന്റെമേൽ കയറാൻ പുറപ്പെട്ടപ്പോഴേക്കും പ്രഭാതമെത്തിപ്പോയി! (പദം 175)

2. പറയൂ സഖീ; ഞാനോ അവനോ കൂടുതൽ ചീത്ത? സ്വർണ്ണക്കിടക്കയിൽ പുന്നാരിച്ചുകിടക്കുമ്പോൾ അവനെന്നെ കമലാക്ഷിയെന്നു വിളിച്ചു—ആ മറ്റേ പെണ്ണിന്റെ പേര്. എനിക്കങ്ങു പ്രാന്തായി. മുടിക്കെട്ടിന്റെ അറ്റംകൊണ്ട് ഞാനവനെ അടിച്ചു. ഇനി പറയൂ—ആരാണു കൂടുതൽ ചീത്ത? കാമാവേശത്തിൽ അവന്റെ മാറിൽവീണ് പോർമുലകൾകൊണ്ടു ഞെരിച്ചപ്പോൾ അവൻ പറഞ്ഞു; ഇതിനു കനകാംഗിയാണു കൂടുതൽ കേമിയെന്ന്! അഞ്ചു വിരലും ചേർത്ത് ഞാനവന്റെ മുഖത്തടിച്ചു—ഇനി പറയൂ ഞാനോ അവനോ കൂടുതൽ ചീത്ത? (പദം—104).[25]

കൂടുതൽ വിസ്തരിക്കേണ്ടതില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ഹാലന്റെ ഗാഥാസപ്തശതിയിലെ ഗാഥകളും മധ്യകാലഹിന്ദിസാഹിത്യത്തിൽ ബിഹാരിയുടേയും വിദ്യാപതിയുടേയും ഗീതങ്ങളും ശാരീരികാഖ്യാനങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയാണ്. ശരീരവർണ്ണന മണിപ്രവാളകവികളുടെ മാത്രം കുത്തകയല്ലെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ തയ്യാറുള്ളവർക്ക് സഹ്യന്നപ്പുറത്തേക്കും ഒന്നു കണ്ണോടിക്കാം.

പ്രതികല്പന

അന്നത്തെ കവികളും അവരുടെ സൃഷ്ടികളും സദാചാരപരമായി ഒന്നാന്തരമായിരുന്നു എന്നൊന്നുമല്ല വാദം. കേവലം പരാവർത്തനങ്ങളെ

മുൻനിർത്തി അതു സ്ഥാപിക്കാനുള്ള തെളിവുകൾ കൃതികളിലും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എഴുത്തിൽ കവിയുടെ ജീവിതം ആരായുന്ന അതിരുകടന്ന ജീവചരിത്രനിരൂപണം അങ്ങെയൊരു ധാരണയ്ക്കു വഴി വെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നതു ശരിയുമാണ്. ഇരുപത്തൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നിന്നു കൊണ്ട് 13-16 ശതകങ്ങളിലെ സദാചാരത്തിന്റെ മൂല്യം നിർണയിക്കുക ഈ പ്രബന്ധത്തിന്റെ ലക്ഷ്യവുമല്ല. മറിച്ച് നാരീസക്തന്മാരായ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ആത്മാവിഷ്കാരമായിരുന്ന മണിപ്രവാളം എന്നു പറയാൻ തക്ക തെളിവുകൾ ഇതുവരേയും വെളിപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നാണു വിവക്ഷ. കൃതികളെ സൂക്ഷ്മവിശകലനത്തിനു വിധേയമാക്കുന്നതിനു പകരം കൃതികളെപ്പററിയുള്ള നമ്മുടെ പക്ഷപാതങ്ങളെ മുൻനിർത്തി ഒരു നിഗമനത്തിലെത്തുന്നതു ശരിയല്ല. ഇരുപതാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ ശരിതെറ്റുകൾ കൊണ്ട് പ്രാചീന-മധ്യകാലമണിപ്രവാളകൃതികളെ അളക്കാൻ പുറപ്പെട്ടതാണ് നമ്മുടെ മണിപ്രവാളപഠനത്തിന്റെ ദിശ തെറ്റിച്ചത്. ഒരു കാര്യംകൂടി. മണിപ്രവാളത്തിനെ വ്യാകരിക്കാനാണല്ലോ ലീലാതിലകത്തിന്റെ വരവ്. ഇതിലെ എട്ടാംശില്പമൊന്നു കാണുക. നാട്യശാസ്ത്ര നിർദ്ദിഷ്ടമായ ഒൻപതു രസങ്ങളയാണ് ഈ കൃതിയും ചർച്ചയ്ക്കെടുക്കുന്നത്. ഇതിൽ ശൃംഗാരവും ഹാസ്യവും മാത്രമല്ല വീരവും ബീഭത്സവും ഭയാനകവും രൗദ്രവും കരുണവും ശാന്തവുമുണ്ടെന്നും ഓർക്കണം. രണ്ടുദാഹരണങ്ങൾമാത്രം താഴെ കൊടുക്കുന്നു:

1. വീരം

ദ്രോണായ ദ്രുപദം ധനഞ്ജയ ഇവ ക്ഷ്മാപാലബാലോ ബലീ
വേണാട്ടിന്നുടയോരു വീരരവിവർമാഖ്യോ യദൂനാം പതി
പാണ്ഡ്യം വിക്രമപൂർവകം പടയിൽവെച്ചാട്ടിപ്പിടിച്ചങ്ങനേ
പാണ്ഡ്യേശായ കൊടുത്തു തസ്യതനയാം പദ്മാനനാമഗ്രഹീൽ

(ബലവാനും യദുനാഥനും വേണാട്ടടികളുമായ വീരരവിവർമ്മയെന്നു പേരായ രാജകുമാരൻ അർജ്ജുനൻ ദ്രുപദനെ ദ്രോണർക്ക് എന്നോണം വിക്രമപാണ്ഡ്യനെ പടയിൽവെച്ചു പിടിച്ചുകെട്ടി പാണ്ഡ്യരാജാവിനു കൊടുത്തിട്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുന്ദരിയായ പുത്രിയെ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്തു)

6. ശാന്തം

കാണക്കാണെ മറഞ്ഞുപോയിതു ഉലോം ബന്ധുക്കളോരോവശേ
കായസ്യാപി ദശാ ബതാസ്യ പരമാ ചെമ്മേ ചമഞ്ഞാഗതാ

കാണാവോരു പുമർത്ഥമേതുമതിനും വല്ലീലയെന്റാലിനി-
ക്കാലം കാണയി ചിത്തമേ കലയിതും കാലാരിപാദാംബുജം

(കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കെത്തന്നെ ഏറെ ബന്ധുക്കൾ ഓരോ പ്രകാര ത്തിൽ മറഞ്ഞുപോയി—മരിച്ചുപോയി. ഈ കായത്തിന്നും വാർദ്ധക്യം ഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞു. കാണത്തക്ക പുരുഷാർത്ഥങ്ങളൊന്നും സാധിക്കുന്നതി ന്നും കഴിഞ്ഞില്ല. അല്ലയോ മനസ്സേ, ഇനിയുള്ളകാലം കാലാരിപാദം സേവിക്കാം)

മണിപ്രവാളത്തിൽ ശൃംഗാരം മാത്രമല്ല ഉള്ളതെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ ഇത്രയുയൊക്കെ ധാരാളമാണ്. സ്വരചനകളിൽ അക്കാലത്തെ മണി പ്രവാളകവികൾ ആവിഷ്കരിച്ചവതന്നെയല്ലേ ഈ രസങ്ങളും? ഇവിടെ ഉദാഹരിച്ചിരിക്കുന്ന ശ്ലോകങ്ങളധികവും ഇനിയും നമുക്കു കൈവന്നി ട്ടില്ലാത്ത ഏതോ കൃതികളിൽനിന്നാണെന്നുവേണം കരുതാൻ. നാരീ സ്തവങ്ങൾ മാത്രമല്ല, ഒട്ടേറെ രാജസ്തുതികളും ദേവതാസ്തുതികളും വിര ചിതങ്ങളായിട്ടുണ്ടാവണം ഈ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ. മണിപ്രവാളം മഹിളാ ളിമഹാസ്പദമേ ആകാവൂ എന്ന ദുശ്ശാഠ്യമില്ലെങ്കിൽ ലീലാതിലകകാരനു ദ്ധരിച്ച ശ്ലോകങ്ങളിലൂടെ ഒന്നുരണ്ടു തവണ കടന്നുപോവുക. അപ്പോൾ അവയിൽ വീരവും ഭക്തിയുംകൂടി ഉണ്ടെന്നു മനസ്സിലാവും. കൃതികളുടെ പെൺപേരുകളെ മുൻനിർത്തി മണിപ്രവാളസാഹിത്യത്തെ ശൃംഗാ രമാത്രപ്രധാനമായി കാണുന്നവർ ലീലാതിലകത്തിലെ എട്ടാംശില്പം ഒന്നുകൂടി ശ്രദ്ധിച്ചു വായിക്കുക—ഈ കൃതിയെ മറന്നുകൊണ്ട് മണിപ്ര വാളപഠനം സാധ്യമല്ലല്ലോ. ഒരുപക്ഷേ, അക്കാദമികപഠനങ്ങൾ ലീലാ തിലകത്തിലെ ആദ്യശില്പങ്ങളിലെ ഭാഷാചർച്ചകളിൽ കുടുങ്ങിപ്പോയ തുകൊണ്ടാവാം ഇങ്ങനെ സംഭവിച്ചത്.

പിൻമൊഴി

ഈ പ്രകരണം ഇങ്ങനെ ചുരുക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. മണിപ്രവാളപ ഠനത്തിന്റെ ചരിത്രം മുഖ്യമായും മൂന്നുഘട്ടങ്ങളിലൂടെയാണു കടന്നുപോ കുന്നത്. ആദ്യഘട്ടം കൃതികൾ തേടിപ്പിടിച്ചു പ്രസാധനം ചെയ്യുന്നതി ന്റേതാണ്. കൃതികളുടെ നാമകരണം നടക്കുന്നതും ഇക്കാലത്താണ്. ഒരു കണ്ടെത്തലിന്റെ ആവേശത്തിലുള്ള സ്വീകരണമാണ് കൃതികൾ ക്കിവിടെ കിട്ടുന്നത്. പത്രമാസികകളിലെ ലേഖനങ്ങളും അക്കാദ മികപ്രഭാഷണങ്ങളും ഈ പേരുകൾക്ക് പരക്കെ പ്രചാരം കൊടുക്കു കയും ചെയ്തുപോന്നു. അങ്ങനെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കവികൃതമല്ലാത്ത പേരുകൾ കൃതികൾക്കു ലഭിക്കുന്നത് ഇക്കാലത്താണ്. കൃതികളിലെ

പാഠഭേദങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചകൾ തുടങ്ങുന്നതും ഇവിടെയാണ്.

രണ്ടാംഘട്ടത്തിലാണ് അവയുടെ സൂക്ഷ്മപഠനങ്ങൾ നടക്കുന്നത്. ഏറക്കുറെ അക്കാദമികസ്വഭാവമുള്ളവയാണ് ഈ പഠനങ്ങൾ. ഇവ അടഞ്ഞപാഠങ്ങളായാണ്(closed texts) കൃതികളെ കാണുന്നത്. ചരിത്രത്തിന്റേയും സാമൂഹികശാസ്ത്രത്തിന്റേയും മനശ്ശാസ്ത്രത്തിന്റേയും തത്വങ്ങൾ മുറുകെപിടിച്ചുകൊണ്ട് തീരുത്തരങ്ങൾ (final answers) തേടുന്ന പഠനങ്ങളാണിവ. സമൂഹപ്രതിഫലനവാദമാണിവരുടെ മുഖ്യവിശകലനതന്ത്രം; വിക്ടോറിയൻസദാചാരമായിരുന്നു ഇവരുടെ വിമർശനപ്രത്യയശാസ്ത്രം. ഈ ചർച്ചകളിൽ പരാവർത്തനംചെയ്തു കിട്ടിയ ആശയങ്ങൾ ചരിത്രസത്യങ്ങളായി; കൃതികൾ കവികളുടെ ആത്മാവിഷ്കാരങ്ങളും. പ്രാചീനമണിപ്രവാളകൃതികൾ തത്കാലസമൂഹത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു എന്ന ഉപദർശനത്തിലേക്കാണ് പഠിതാക്കൾ ചെന്നെത്തിയത്. അവശ്യം വേണ്ടിടത്ത് കൊട്ടാരം ഗ്രന്ഥവരികളും ശാസനങ്ങളും തെളിവുകളായി നിരന്നുനിന്നു. അങ്ങനെ മണിപ്രവാളം മഹിളാളിമഹാസ്പദമായി; വേശ്യാസ്തവങ്ങളും അശ്ലീലരചനകളുമായി.

സാഹിത്യേതരമണിപ്രവാളരചനകളാവട്ടെ, ഇവരുടെ കാഴ്ചവട്ടങ്ങൾക്കപ്പുറത്തുമായിരുന്നു. അവയ്ക്കായിരുന്നു ഏറെ പ്രചാരമെന്ന ചരിത്രയാഥാർത്ഥ്യം അന്നത്തെ ഗവേഷകർ തിരിച്ചറിയാതെ പോവുകയും ചെയ്തു. ആധുനികത രൂപപ്പെടുത്തിയ മാനദണ്ഡങ്ങൾക്ക് ചെന്നെത്താവുന്ന തീരുത്തരങ്ങളിലാണ് ഇളംകുളം പദ്ധതിക്കാർ മണിപ്രവാളത്തെ തളച്ചിട്ടത്. ഇതിനെ ചെരുപ്പിനൊപ്പിച്ചു കാലുമുറിക്കുന്ന പദ്ധതിയെന്നല്ലേ പറയാവൂ?

മൂന്നാംഘട്ടം കൃതികളെ സംസ്കാരപാഠങ്ങളായി കാണുന്നവയായിരുന്നു. അന്തർവൈജ്ഞാനികമായ ആഭിമുഖ്യങ്ങളാണ് ഈ പഠനങ്ങളുടെ ദിശനിർണയിച്ചത്. അക്കാദമികരംഗത്തുണ്ടായ ഭാഷാശാസ്ത്രപരവും സാംസ്കാരികവുമായ വഴിമാറലുകൾ (linguistic-Cultural turns) ഇവയെ മുൻകാലപഠനങ്ങളിൽനിന്നു വേറിട്ടുനിർത്തുന്നു. ഇതോടെ കൃതികൾ തുറന്ന പാഠങ്ങളായി മാറി. അന്വേഷണങ്ങളുടെ മുന കൂർത്തത് സ്തനജഘനവർണനകളുടെ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകളിലേക്കായിരുന്നില്ല. മറിച്ച് പലതരം വർണനകളുടെ രാഷ്ട്രീയ-സാംസ്കാരികവിവക്ഷകളിലേക്കായിരുന്നു. തൽഫലമായി അക്കാലത്തെ അധികാര-വാണിജ്യ-കാർഷികബന്ധങ്ങൾ, തൊഴിൽക്കൂട്ടായ്മകളുടെ വരവ്, വിജ്ഞാനവിതരണം തുടങ്ങി സമൂഹരൂപീകരണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനസങ്കൽപങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള പുതിയ ചിന്തകൾ തെഴുത്തുവന്നു. ഗ്രന്ഥവരികളും

ശാസനങ്ങളുംപോലുള്ള ചരിത്രസാമഗ്രികൾ ഈ പഠനങ്ങളിലും ഉപയുക്തമായിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, പഠനപദ്ധതി വ്യത്യസ്തമായിരുന്നുവെന്നുമാത്രം. ഈ ഘട്ടത്തിലാണ് പ്രോക്രസ്റ്റസിന്റെ കട്ടിലിൽനിന്ന് മണിപ്രവാളം എഴുന്നേറ്റുവന്നത്.

ചുഴിഞ്ഞാലോചിച്ചാൽ, ഏതാനും നാട്ടുനങ്ങകളുടെ അവയവവടിവുകളുടെ ഏണംകോണുമൊപ്പിച്ച വർണ്ണനകളോ രതികേളീവൈഭവത്തിന്റെ പരസ്യപ്പലകയോ അല്ല മണിപ്രവാളത്തിന്റെ മുഖ്യപ്രമേയമെന്ന പൊരുൾ തിരിയും. അതിന്ന്, പക്ഷേ, ആംശികവീക്ഷണത്തിന്റെ ചാരുകസാരയിൽനിന്ന് താഴത്തിറങ്ങുകതന്നെ വേണം. മണിപ്രവാളം സാഹിത്യമണ്ഡലത്തെയും കവിഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന വലിയൊരു വ്യവഹാരലോകമാണ്. സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ പ്രാദേശികസംസ്കാരത്തിന്റേയും ഭാഷയുടേയും ചിനപ്പുപൊട്ടുന്നത് ഇവിടെ കാണാം; ശാസ്ത്രപ്രചാരത്തിന്റെ ഗതിവിഗതികളും. പഴകിയ കണ്ണടകൾ മാറണമെന്നേയുള്ളൂ. അല്ലാത്തവരോട്, ദുഷ്യന്തൻ മാഢവ്യനോടു പറഞ്ഞതേ പറയാനാവൂ: 'അനവാപ്തചക്ഷുഃ ഫലോസി!'

കുറിപ്പുകൾ

1. മണിപ്രവാളവിദ്യേയം പാഠകോഷ്വവതിഷ്ഠതേ
   ലംബശിപ്രി പരീവാരാ മഹിളാളി മഹാസ്പദാ—എന്ന ശ്ലോകം ഓർക്കുക.
2. അനന്തരാമയ്യശാസ്ത്രി, സി.എൻ. 'ഉണ്ണുനീലി', ഭാഷാപോഷിണി, 1090(മേടം -ഇടവം), കുമാരനുണ്ണിത്താൻ, കെ. ജി. 'ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശവും വെൺമലനാട്ടും,' ഭാഷാപോഷിണി, 1100(തുലാം-വൃശ്ചികം), കൃഷ്ണപിള്ള, ജി. 'ഉണ്ണുനീലി സന്ദേശവും ഓണാട്ടും,' ഭാഷാപോഷിണി, 1103(മേടം-ഇടവം), നാരായണ പിള്ള, പി.കെ. 'സന്ദേശകാവ്യങ്ങൾ', സാരബോധിനി, 3.1, 1106(വൃശ്ചികം) ,ചേലനാട്ട് അച്യുതമേനോൻ, സന്ദേശകാവ്യങ്ങൾ, പരിഷൽത്രൈമാസികം, 1108(വൃശ്ചികം), കുമാരനുണ്ണിത്താൻ, കെ.ജി. 'ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം ഒരുനിരൂപണം, സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷൽ ത്രൈമാസികം. 1108(മേടം), ഡി. പദ്മനാഭനുണ്ണി, മണിപ്രവാളകവിത, കൈരളി, 9,10,1108 (ധനു-മകരം) കോങ്ങാട്ട് കൃഷ്ണൻനായർ. 'ഉണ്ണുനീലി സന്ദേശവും തോലകവിയും,' സദ്ഗുരു, 1109(മേടം). ഡോ. കെ.കെ. ആര്യവർമ്മ. 'ഉണ്ണുനീലി: ഒരൈതിഹ്യം,' കേരള കൗമുദി, 28.25,1112(മിഥുനം), ചുനേഴത്ത് പരമേശ്വരമേനോൻ, 'ഉണ്ണുനീലി സന്ദേശം' മംഗളോദയം, 20.2, 1119 (ഇടവം), എന്നീ ലേഖനങ്ങൾ കാണുക.
3. കേരളസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ഉള്ളൂർ നടത്തുന്ന സംവാദങ്ങൾ പലതും അക്കാലത്ത് പത്രമാസികകളിൽ വന്നിരുന്ന ചർച്ചകളോടുള്ള പ്രതികരണങ്ങളാണ്. മിക്കപ്പോഴും എതിർവാദക്കാരുടെ പേർ സൂചിപ്പിക്കാതേയും ചിലപ്പോഴൊക്കെ സൂചിപ്പിച്ചുമാണ് ഉള്ളൂർ മുന്നോട്ടു പോവുന്നത്. "...കവിയും

നായകനും ഒരാളല്ലെന്നും നായകൻ ഉണ്ണുനീലിയുടെ ആദ്യത്തെ ഭർത്താവായ മണികണ്ഠനെന്ന രാജാവുതന്നെയാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണശേഷം ഒരു ചാക്കിയാർ ആസ്ത്രീയെ പരിഗ്രഹിച്ചു എന്നും തന്റെ പ്രിയതമ നിർബന്ധിക്കയാൽ അദ്ദേഹം പ്രസ്തുതസന്ദേശം രചിച്ചു എന്നുമാണ് ചിലർ സങ്കല്പിക്കുന്നത്."(പു.417); "...കൊല്ലം 490-ാമാണ്ടു മേടമാസം 30-ാംനു പുലർച്ചെക്കാണ് സന്ദേശമെന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു" (പു. 422), കേരളസാഹിത്യചരിത്രം വാ. 1. "...അതുകൊണ്ടു കുണ്ടൂരിന്റെ ഏതദ്വിഷയകമായ അഭിപ്രായം സ്വീകാര്യമല്ല."(പു. 144); "ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാവിന്റെ ആശ്രിതനായി അമ്പലപ്പുഴയിൽ താമസിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രീതിക്കു പാത്രമായി എഴുത്തച്ഛൻ ആ തമ്പുരാന്റെ സാഹായ്യത്തോടെ ചെമ്പകശ്ശേരിമുതൽ വടക്കോട്ടുള്ള ചക്കകൾ പറപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു എന്നു ചിലർ പറയുന്ന കഥ എനിക്ക് ഏറ്റവും അവിശ്വസനീയമായി തോന്നുന്നു."(പു. 529). "...തൃക്കണ്ടിയൂർ നീലകണ്ഠസോമയാജിയായിരുന്നു എഴുത്തച്ഛന്റെ പിതാവ് എന്ന് ഈ തെളിവുകൾ വെച്ചുകൊണ്ട് എന്നനുമാനിക്കരുതോ എന്നു ചിലർ ചോദിക്കുന്നു..." (പു.532) തുടങ്ങിയ പരാമർശങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക. കേരളസാഹിത്യചരിത്രം വാ. 2.

4. തിരുവിതാംകൂർസർവകലാശാലയിൽ നടത്തിയ ഒരു പ്രഭാഷണത്തിന്റെ ഉല്പന്നമാണീ കൃതി. ഭാഗികപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളെ മുൻനിർത്തിയായിരുന്നു ഉള്ളൂരിന്റെ പ്രഭാഷണപരമ്പര.

5. പില്ക്കാലത്ത് ശൂരനാട്ടു കുഞ്ഞൻപിള്ളയും ഇളംകുളവും ലീലാതിലകവ്യാഖാനങ്ങളിലൂടെ നടത്തിയ കോലാഹലം ഓർക്കുക. തന്റെ ലീലാതിലകപ്രവേശത്തിന്റെ വലിയൊരു ഭാഗം ഇളംകുളവുമായുള്ള സംവാദത്തിനാണ് ശൂരനാട് ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. ലീലാതിലകത്തിനും ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തിനും ഏഴു വ്യാഖ്യാനങ്ങളാണ് പ്രധാനമായും കാണുന്നത്. ആറ്റൂർ(1923), എം.ആർ. വേലുപ്പിള്ളശാസ്ത്രി(1949), തേമ്പായത്തു ശങ്കരൻ നായർ(1948) ഇളംകുളം(1954), ശൂരനാട്(1955), പി. എസ്. ഭട്ടതിരി(1967), പി. ദാമോദരൻപിള്ള (1967) എന്നിവരാണ് ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം വ്യാഖ്യാനിച്ചത്.

6. ഭാഷാപോഷിണി, ലക്കം10, 1103 ഇടവം മുതൽ ലക്കം 3, 1104 തുലാം വരെ. ഇത്രയും തുടർലേഖനങ്ങൾക്കുവേണ്ട സ്ഥലം അനുവദിക്കാൻ അന്നത്തെ പത്രാധിപസമിതി തയ്യാറായി എന്നത് ചർച്ചാവിഷയത്തിന്റെ കാലികപ്രാധാന്യത്തിനു തെളിവാണ്.

7. ഭാഷാപോഷിണിയുടെ 1092(1917) ചിങ്ങം മുതൽ വൃശ്ചികം വരേയും ഏഴു ലക്കങ്ങളിലായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചവയാണു സാഹിത്യപഞ്ചാനനന്റെ ലേഖനങ്ങൾ. ലേഖനത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗത്ത് ഇങ്ങനെ കാണുന്നു: "കദംബകോരകന്യായേന ഞങ്ങൾക്ക് മൂന്നാൾക്ക് (ശങ്കരൻ നമ്പ്യാർ, ഉള്ളൂർ, സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ) ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തെപ്പറ്റി ഏകകാലത്ത് ഉത്സാഹമങ്കുരിച്ചതും എന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ട സംഗതികൾ മിക്കവാറും മി. പരമേശ്വരയ്യരുടെ ദൃഷ്ടിയിലും പെട്ടിരുന്നതായി കണ്ടതും ഓർത്തു ഞാൻ വളരെ വിസ്മയിക്കുന്നു". പു. 130, ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം, സാഹിത്യപഞ്ചാനനന്റെ കൃതികൾ ഭാഗം ഒന്ന്, കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്.

8. ഇളംകുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള, 1128. 'ഉണ്ണുനീലിയുടെ പിറകേ, ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം ചരിത്രദൃഷ്ടിയിൽക്കൂടി. മാതൃഭൂമി (പു. 31, ല. 47. 1954 ഫിബ്രവരി-7.) ഹജ്ജൂർക്കച്ചേരി രേഖകളെ മുൻനിർത്തി സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ ഭാഷാപോഷിണിയിലെഴുതിയ ലേഖനവും(1092 ഇടവം-മിഥുനം) കട്ടുത്തുരുത്തിയിൽ താൻ നടത്തിയ പുരാവസ്തുഗവേഷണവും ശൂരനാട്ട് പരാമർശിക്കുന്നു—ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം. വ്യാ. 1996. പു.78.

9. ഇളംകുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള, പി. ദാമോദരൻപിള്ള എന്നിവരുടെ ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശവ്യാഖ്യാനങ്ങളും വടക്കുംകൂറിന്റെ. കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ചർച്ചയും പൂരണവും, പി.വി. വേലായുധൻപിള്ളയുടെ മധ്യകാലമലയാളം എന്നിവയിലെ ചർച്ചകളും കാണുക.

10. മണിപ്രവാളചർച്ചകളിൽ അന്യത്ര ഉദ്ധരിക്കാറുള്ള, "അന്നൊത്ത പോക്കീ കുയിലൊത്ത പാട്ടീ", "ഉത്തിഷ്ഠോത്തിഷ്ഠ രാജേന്ദ്ര മുഖം പ്രക്ഷാളയസ്വട.." തുടങ്ങിയ ഒറ്റശ്ലോകങ്ങൾ. ഉദ്ധരണം, പതിന്നാലാമധ്യായം, മണിപ്രവാളകൃതികളെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ച. ഉള്ളൂർ, കേരളസാഹിത്യചരിത്രം, വാ.1, പു. 336-37.

11. കേരളസാഹിത്യചരിത്രത്തിന്റെ രണ്ടാം വാല്യത്തിൽ പതിനെട്ടരക്കവികളെക്കുറിച്ച് ഉള്ളൂർ നടത്തുന്ന ചർച്ച ശ്രദ്ധിക്കുക. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പട്ടികയനുസരിച്ച് പയ്യൂർ പട്ടേരിമാർ ഒൻപതുപേർ, തിരുവേഗപ്പുറക്കാരായ നമ്പൂതിരിമാർ അഞ്ചുപേർ, മുല്ലപ്പള്ളിഭട്ടതിരി, ചേന്നാസ്സ് നമ്പൂതിരി, പൂനം, ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ, കാക്കശ്ശേരിഭട്ടതിരി ഇങ്ങനെ പത്തൊൻപതുപേരാണ് ഈ കൂട്ടത്തിലുള്ളത്. ഇവരിൽ പയ്യൂർപട്ടേരിമാർ മീമാംസകരും തിരുവേഗപ്പുറക്കാർ വൈയാകരണന്മാരുമാണ്. ഇവരുടെകൃതികൾ കാര്യമായ ചർച്ചകൾക്കു വിധേയമാവുന്നില്ലെങ്കിലും പൂനത്തിന്റേയും ഉദ്ദണ്ഡന്റേയും കാക്കശ്ശേരിയുടേയും രചനകൾ ഉള്ളൂർ അത്യാവശ്യം വിസ്തൃതമായിത്തന്നെ ചർച്ച ചെയ്യുന്നുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ പരമ്പരാഗതമായി പറഞ്ഞുവരുന്ന മട്ടിൽ ഈ സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാർ ആ രാജസദസ്സിനെ അലങ്കരിച്ചിരുന്നുവോ എന്നു നിശ്ചയമില്ല എന്നും ഉള്ളൂർ നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. 1990, കേരളസാഹിത്യചരിത്രം (വാ. 2), പു. 25-26. ഇത്തരം കവിസദസ്സുകളെപ്പറ്റിയുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങൾ മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്ന വാദം ഇതിൽ പരാമൃഷ്ടരായവരെല്ലാം ഏതാണ്ട് ഏകകാലത്തുതന്നെ അതതു രാജസദസ്സുകളെ അലങ്കരിച്ചിരുന്നു എന്നതന്നെയാണല്ലോ. സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിലെ പ്രസിദ്ധമായ നവരത്ന വൃത്താന്തമാണ് ഇവയ്ക്കെല്ലാം ആധാരം.

12. വിക്ടോറിയൻ കാലഘട്ടം, സ്വന്തം ലൈംഗികതയെ സ്ഥാനപ്പെടുത്തിയെടുക്കാൻ ആംഗലേയരെ പ്രേരിപ്പിച്ചതിന് ചരിത്രം സാക്ഷിയാണല്ലോ. വിശദാംശത്തിന്, Gayle, S. Rubin എഴുതിയ, 'Thinking Sex: Notes for a Radical Theory of the Politics of Sexuality' എന്ന ലേഖനം കാണുക. Culture Society and sexuality A Reader, Ed. Richard Parker & Peter Aggleton.

13. Jennifer Harding: 1998. Sex Acts Practices of feminity and Masculinity. 'Sexuality is constantly spotlighted for a public gaze,yet it is considered to be the most personal and intimate of experiences'(23), ' A wide spread fear of the social implications of prostitution is suggestedby the frequent use at

the time of terms such as 'social evil' and the social diseases'. 'Prostitution represented 'the other' for respectable (middle-class)married womanhood and had a direct effect on sexuality within the marriage'.– J. Weeks. 1989: Sex, Politics and Society The regulations of Sexuality since 1800. Longman, London as quoted in Harding.(27)

14. രാജാവിനെ വെള്ളയടിക്കാൻവേണ്ടിയാണ് കാളിദാസൻ ഇതിഹാസകഥയിൽ മോതിരക്കഥയും ദുർവാസാവിന്റെ ശാപവും കൂട്ടിച്ചേർത്തത് എന്നു വിശ്വസിച്ചയാളാണല്ലോ മുണ്ടശ്ശേരി. കാണുക–പു.

15. ഇളംകുളം, പുതുശ്ശേരി രാമചന്ദ്രൻ, ശ്രീധരമേനോൻ., എം.എം. പുരുഷോത്തമൻ നായർ, എരുമേലി പരമേശ്വരൻപിള്ള എന്നിവരുടെ മണിപ്രവാള പഠനങ്ങളിൽനിന്ന് ഉദ്ധരിച്ചവ.

16. ഭാഷാരാമായണം ചമ്പു:-

കുടയും വടിയും കോലാഹലവുംഘുമുഘുമിനെന്നു കയർത്തുപിടഞ്ഞുടനശനശ്രദ്ധകുറിക്കൊണ്ടിടെയിടെ വന്നുനിറഞ്ഞീടുന്ന മഹീസുരസംഘവിശ്രുംഖലകളകളവചവപ്രഹസിതലീലാലോളിതമൊരിടം (ഭാഷാരാമായണം ചമ്പു, സീതാസ്വയംവരം, ഗദ്യം-1).

അഭിഷേകോത്സവമഴകൊട്ടു കാണാം പണവും കിട്ടും മൃഷ്ടാഷ്ടിയുമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞും...പണവും ചോറും കിട്ടും നിയതം ജനനത്തിന്നാൾ ചെന്നീലിഞ്ഞാൻ ...നന്നാലശറവി ദാനം കിട്ടി. (വിഛിന്നാഭിഷേകം, ഗദ്യം-1)പട്ടാഭിഷേകം, ശ്ലോകം 35, ഗദ്യം-4 എന്നിവയും കാണുക.

ഭാഷാനൈഷധം ചമ്പു:-

എത്തേണമെന്നുമെതിരേ പുനരെങ്കിലെന്തി-
ന്നത്താഴമൂണു പഴതേ കളയുന്നതും നാം
....
മേളത്തിലൂണു പുനരിന്നു കഴിക്കവേണം
ചാലെപ്പറഞ്ഞിതി ചചാല കുലം ദ്വിജാനാം. (പൂ. ഭാ., ശ്ലോ. 90-91)

ഭാഷാനൈഷധം ചമ്പുവിലെ, വാസുവെപ്പോൾ വടക്കുന്നു വന്നൂ...എന്നാരംഭിക്കുന്ന ദണ്ഡകം 2, നാരായണീയംഭാഷാചമ്പു ഗദ്യം-6 ഇവയും കാണുക.

17. ആരണനാരിമാരെന്നിയേയാരുമേ
കേരളംതന്നിലിന്നാദിയായി
ചാരിത്ര്യം ചിന്തിച്ച നില്ക്കണ്ട...
കേരളഭൂമിയിൽ ക്ഷത്രിയനാരികൾ-
ക്കാരണരാകട്ടേ കാന്തർ . . .
ഭാരതഗാഥ, (പ്രസാ.) ചിറയ്ക്കൽ ടി. ബാലകൃഷ്ണൻ നായർ, 1974. കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ.

18. എം.ജി.എസ്. പയ്യന്നൂർപ്പാട്ടിന്റെ വംശാത്തലവിചാരം–താപസം, വാ. 2, ലക്കം 2, ഒക്ടോബർ 2006, താരതമ്യപഠനസംഘം, ചങ്ങനാശ്ശേരി, പു.248-49.

19. സോമശേഖരൻ, 2016, കേരളചരിത്രത്തിന് എത്രകാലം

മധ്യകാലഅങ്ങാടികളേയും വ്യാപാരത്തെയും പുറത്തുനിർത്താനാവും?, മാധ്യമം ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, പു. 19, ല. 19, മെയ് 23, പു. 20 -25.

20. എ.ഡി. 849-ൽ സ്ഥാണരവി മരുവാൻ സപീർ ഈശോവിനു നല്കിയ പട്ടയം, 1000-ൽ ഭാസ്കരരവി ജോസഫ് റബ്ബാനു നല്കിയ ശാസനം, വീരരാഘവചക്രവർത്തിയുടെ അനുശാസനമനുസരിച്ച് 1225-ൽ ഇരവി കോർത്തന് മണിഗ്രാമപട്ടവും നഗരാധിപത്യവും കൊടുക്കുന്ന വീരരാഘവപ്പട്ടയം, എന്നീ മൂന്നെണ്ണം ക്ഷേത്രേതരവിഷയങ്ങളാണ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത്.

21. സുന്ദരകാണ്ഡം ഇരുപത്തിരണ്ടാം സർഗം 19-36 ശ്ലോകങ്ങൾ. രാവണൻ തിരിച്ചുപോയശേഷം രാക്ഷസസികൾ സീതയെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുമ്പോഴും രാവണമാഹാത്മ്യം വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. സൂക്ഷ്മമായി പറഞ്ഞാൽ, രാവണനെ തിരസ്കരിക്കത്തക്ക ഒരു കേമത്തവും നിനക്കില്ല എന്നുതന്നെ അർത്ഥം.

യേനദേവത്രയത്രിംശദ്ദേവരാജശ്ച നിർജിതാഃ
തസ്യ ത്വം രാക്ഷസേന്ദ്രസ്യ ഭാര്യാ ഭവിതു മർഹസി.
യാതൊരുവനാൽ ദേവരാജാവും മുപ്പത്തിമൂന്നു ദേവൻമാരും ജയിക്കപ്പെട്ടുവോ, ആ രാക്ഷസരാജാവിന്റെ പത്നിയായിരിക്കാൻ പോന്നവൾതന്നെയാണ നീ —ശ്രീമദ്‌വാല്മീകിരാമായണം, സുന്ദരകാണ്ഡം, 23,10. വ്യാ. ജി.എസ്. ശ്രീനിവാസയ്യർ.

22. ഇവ മണിപ്രവാളപഠനങ്ങളിൽ അന്യത്ര ഉദാഹരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഇവിടെ ആവർത്തിക്കുന്നില്ല.

23. ഇതിന്റെ വിശദാംശങ്ങക്ക് ഈ ലേഖകനെഴുതിയ, മധ്യകാലകേരളത്തിലെ അങ്ങാടിവർണനകളെക്കുറിച്ചു ചർച്ചചെയ്യുന്ന നാട്ടുവാണിയത്തിന്റെ കാണാപ്പുറങ്ങൾ എന്ന ലേഖനം കാണുക. താപസം, 2011 ജൂലായ് 2012 മാർച്ച് ലക്കം. താരതമ്യപഠനസംഘം, ചങ്ങനാശ്ശേരി.

24. എം.ആർ. രാഘവവാരിയരുടെ, വടക്കൻപാട്ടുകളുടെ പണിയാല എന്ന പ്രബന്ധം കാണുക

25. തെലുങ്കിലെ പദം സാഹിത്യം. When God is a customer: TeluguCourtsean songs by Ksetrayya and others. Ed. A. K Ramanujan, Velcheru Narayana Rao, David Shulman, University of Kalifornia Press.

ഗ്രന്ഥ-ലേഖനസൂചി

1. കരുണാകരൻ നായർ, വെള്ളംകുളത്ത്, 'സാഹിത്യവും സന്മാർഗവും', സാഹിത്യപരിഷൽത്രൈമാസികം. പു.8, ല.1, 1115 തുലാം.

2. കുഞ്ഞൻപിള്ള, ഇളംകുളം, 1969. ആമുഖം, വൈശികതന്ത്രം, പ്രസാ. കെ. രാമചന്ദ്രൻനായർ, തിരുവനന്തപുരം

3. --------------------, 2016, ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം(വ്യാ.), സാഹിത്യപ്രവർത്തകസഹകരണസംഘം, കോട്ടയം ----------------, 1953, ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം ചരിത്രദൃഷ്ടിയിലൂടെ, രാംസേസ് പ്രസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

4. ------------------, 1998,'സംസ്കൃതമിശ്രശാഖ', സാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ, സാഹിത്യപ്രവർത്തകസഹകരണസംഘം, കോട്ടയം.

5. കുഞ്ഞൻപിള്ള, ശൂരനാട്ട്, 1996. ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം(വ്യാ.), കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം

6. ശങ്കരൻ തായാട്ട്, 1982, ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസം നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ, കേരളാ സ്കൂൾ ടീച്ചേഴ്സ് അസ്സോസ്സിയേഷൻ, തിരുവനന്തപുരം.

7. ദാമോദരൻ പിള്ള, പി., 1972, ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം (വ്യാ.) കോട്ടയം, എസ്.പി.സി.എസ്.

8. നാരായണൻ, എം.ജി.എസ്സ്., 1999'സാംസ്കാരികപശ്ചാത്തലം', മലയാളസാഹിത്യചരിത്രം നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ–ഭാ. ഒന്ന്, പി. കെ. പരമേശ്വരൻനായർ സ്മാരകട്രസ്റ്റ് തിരുവനന്തപുരം.

9. -----------------, 2006, പയ്യന്നൂർപാട്ടിന്റെ പശ്ചാത്തലവിചാരം, താപസം, വാ. II, ല.2, ഒക്ടോബർ, അസ്സോസ്സിയേഷൻ ഫോർ കമ്പാരറ്റീവ് സ്റ്റഡീസ്, ചങ്ങനാശ്ശേരി,

10. നാരായണപിള്ള, പി.കെ., സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ, 1993, സാഹിത്യപഞ്ചാനനന്റെ കൃതികൾ, ഭാ. 1, കവികളും കാവ്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളും, സമ്പാ. എം. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ നായർ, കേരളഭാഷാഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

11. നാരായണമേനോൻ, വള്ളത്തോൾ, സാഹിത്യമഞ്ജരി, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം

12. നാരായണപിള്ള, പി.കെ, 1971, ഉപോദ്ഘാതം, പദ്യരത്നം, കേരളസർവകലാശാല, തിരുവനന്തപുരം.

13. പരമേശ്വരയ്യർ, ഉള്ളൂർ. എസ്., 1990. കേരളസാഹിത്യചരിത്രം, വാ. 1., പ്രസിദ്ധീകരണവകുപ്പ്, കേരളസർവകലാശാല, തിരുവനന്തപുരം.

14. പരമേശ്വരൻപിള്ള, എരുമേലി, 1998, മലയാള സാഹിത്യം കാലഘട്ടങ്ങളിലൂടെ, കറന്റ് ബുക്സ്, കോട്ടയം.

15. പുരുഷോത്തമൻനായർ എം. എം., 2000, ആമുഖം, പാട്ടും മണിപ്രവാളവും, ലിപി. കോഴിക്കോട്.

16. മുണ്ടശ്ശേരി, ജോസഫ്, 2004, സന്ദേശം–അതൊന്നേയുള്ളൂ, മുണ്ടശ്ശേരികൃതികൾ, കറന്റ് ബുക്സ്, തൃശ്ശൂർ.

17. രാഘവവാരിയർ, എം.ആർ. 1996, വടക്കൻപാട്ടുകളുടെ പണിയാല, വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം, ശുകപുരം.

18. രാഘവവാരിയർ, എം.ആർ., കെ.പി. ശങ്കരൻ, 2003: ഇല്ലാത്ത കൃതിയെച്ചൊല്ലി, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, ഒക്ടോബർ 19-25, കോഴിക്കോട്.

19. രാമചന്ദ്രൻ നായർ, കെ, 1969, വൈശികതന്ത്രം, തിരുവനന്തപുരം, കേരള സർവകലാശാല.

20. രാമചന്ദ്രൻ, പുതുശ്ശേരി അവതാരിക, ഭാഷാഭഗവദ്ഗീത, കണ്ണശ്ശൻ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്, തിരുവല്ല.

21. വേലായുധൻ പിള്ള, പി.വി., 2004, മധ്യകാലമലയാളം, കറന്റ് ബുക്സ്, കോട്ടയം.

22. ഷീലാകുമാരി, 1996, കാവ്യഭാഷയുടെ സ്ത്രീപഠനങ്ങൾ, ഇംപ്രിന്റ്, കൊല്ലം.
23. Gupta, Charu 2001, Sexuality, Obscenity, Community: Women, Muslims and the Hindu Public in Colonial India, Permanent Black, London.
24. Harding , Jennifer: 1998, Sex Acts: Practices of feminity and Masculinity, Sage, London.
25. Ramanujan,A.K,. Velcheru Narayana Rao, David Shulman, Ed. When God is a customer: TeluguCourtsean songs by Ksetrayya and others, University of Kalifornia Press.
26. Rubin, Gayle, S. 1999, 'Thinking Sex: Notes for a Radical Theory of the Politics of Sexuality', Culture Society and sexuality A Reader, Ed. Richard Parker & Peter Aggleton, UCL Press, London.
27. *______________*